ପିଲାଙ୍କ କଥା
(ଭୁଂଜିଆ)
ପ୍ରଥମ ଭାଗ

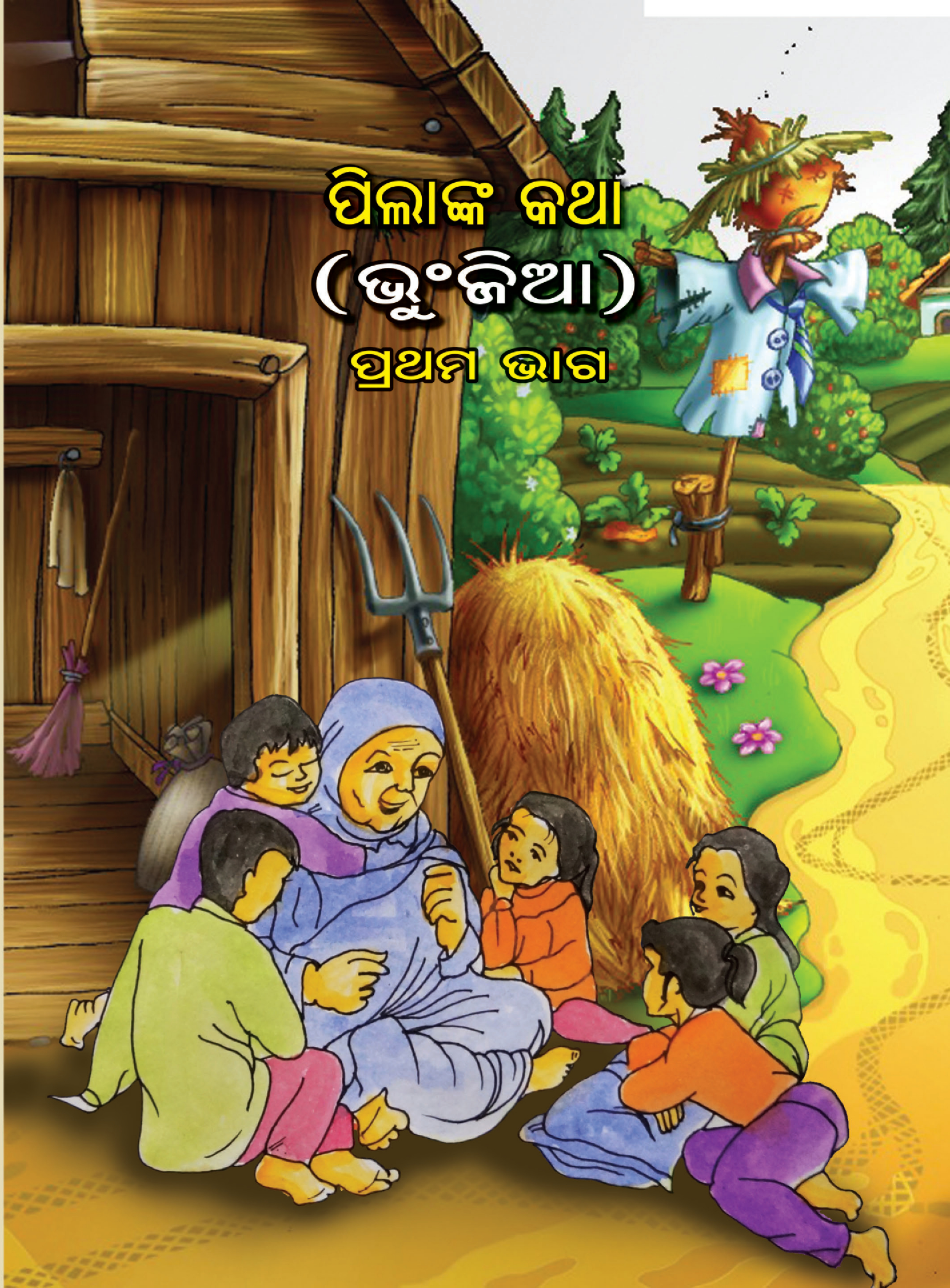

ପିଲାଙ୍କ କଥା (ଭୁଞ୍ଜିଆ)

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ବହୁଭାଷୀ ଶିକ୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆଧାରରେ ପିଲା ଓ
ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅତିରିକ୍ତ ପୁସ୍ତିକା

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ
ପ୍ରଫେସର ଅଖିଳ ବିହାରୀ ଓତା

ପ୍ରସ୍ତୁତି
ଭୁଞ୍ଜିଆ ସଂସାଧକ ମଣ୍ଡଳୀ
ଶ୍ରୀ ବୀର ଜଗତ
ଶ୍ରୀ ଟୁନାସିଂ ଛତ୍ରିଆ
ଶ୍ରୀ କୋକିଳ ନାୟକ

ସଂଯୋଜନା
ଡ଼ଃ ପରମାନନ୍ଦ ପଟେଲ

ଅଳଙ୍କରଣ
ପ୍ରିୟରଞ୍ଜନ ବରାଳ

ପ୍ରକାଶକ
ଆଦିବାସୀ ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି ଏକାଡେମୀ
ଅନୁସୂଚିତ ଜନଜାତି ଓ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଉନ୍ନୟନ ବିଭାଗ,
ଓଡ଼ିଶା ସରକାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

Director :
Prof. (Dr.) A.B. Ota

Prepared by :
Bhunjia Resource Group
Sri Bira Jagat
Sri Tunasingh Chhatria
Sri Kokila Nayak

Co-ordinator :
Dr. Paramananda Patel

Illustration :
Priyaranjan Baral

Published by :
Academy of Tribal Languages & Culture
ST & SC Development Department,
Govt. of Odisha, Bhubaneswar

ମୁଖବନ୍ଧ

ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ୬୨ ଜନଜାତି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବସବାସ କରନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ୨୨ ଗୋଟି ଭାଷା ପ୍ରଚଳିତ ଥିବାର ନଜରକୁ ଆସିଛି । ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନଜାତି ଗୋଷ୍ଠୀର ଆଞ୍ଚଳିକତା ଭେଦନେଇ ଏହି ଭାଷାଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ଉପଭାଷା; ବୋଲି ତିଆରି କରି ଦେଇଛି । ତେଣୁ ଏହା ବିଚାରକୁ ନେଲେ ଅନେକ ଭାଷା-ଉପଭାଷାର ସମାହାର ଏକ ବୈଚିତ୍ର ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଅନୁସୂଚିତ ଜନଜାତି ଓ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଉନ୍ନୟନ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ କେତେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିଚାଳିତ ସେଠିକାର ଭାଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ ଗଣଶିକ୍ଷା ବିଭାଗର ସ୍କୁଲଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଏଠାରେ ପଢୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆବାସିକ ସୁବିଧା ଥିବାରୁ ବାହାର ଅଞ୍ଚଳରୁ ଓ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠୀରୁ ପିଲାମାନେ ଆସନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭାଷା-ସଂସ୍କୃତି ଅପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଏକୁ ଆରେକ ବୁଝିବାରେ ଅକ୍ଷମ । ପୁଣି ଏମାନେ ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହ ଜଡ଼ିତ, ତେଣୁ ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ବହୁ ଭାଷିକ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ; ଯେଉଁଠି ଶିକ୍ଷକ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦକ୍ଷତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଖାଦିଏ ।

ଏହି ଦକ୍ଷତା ସାଧନକୁ ପୂର୍ତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଶିକ୍ଷଣୀୟ ସାଧନ ପୁସ୍ତିକା ସହ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତାଲିମ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ଯାହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଷା-ସଂସ୍କୃତିର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧିବାରେ ଓ ଶିକ୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସାମିଲ୍ କରିବାରେ ସହାୟକ ହେବ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ ।

ପଦକ୍ଷେପ ସ୍ୱରୂପ ଅନୁସୂଚିତ ଜନଜାତି ଓ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଉନ୍ନୟନ ବିଭାଗର ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ବହୁଭାଷୀ ଶିକ୍ଷଣରେ ଦକ୍ଷତା ହାସଲ ଉପରେ ଏକ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସହ ପର୍ଯ୍ୟାୟ କ୍ରମେ ତାଲିମ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଛି । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଆଧାରିତ ଶବ୍ଦକୋଷ, ଯାହା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ତୃତୀୟତଃ ପିଲାମାନଙ୍କ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା ଓ ରାଜ୍ୟ ଭାଷା ଆଧାରିତ କିଛି ମନଛୁଆଁ ଚିତ୍ରଭିତ୍ତିକ କାହାଣୀ, ଗୀତ-ପହଳିର ଅତିରିକ୍ତ ପୁସ୍ତିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଛି ।

ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଯେ ଆନନ୍ଦ ଦେବ ତା ନୁହେଁ, ତାଙ୍କ ସଂସ୍କୃତିର ଅନେକ ଉପାଦେୟ ବିଷୟ କିପରି ମୁଖ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି ତା ଉପରେ ଧାରଣା ଦେବ ।

ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭୁଂଜିଆ ଭାଷାର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ସନ୍ନିବିଷ୍ଟ କାହାଣୀ ଗୁଡ଼ିକରେ ସ୍ଥାନୀୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ଉପାଦାନକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜନ ସମୁଦାୟର ସଂସ୍କୃତି କିପରି ପରସ୍ପରକୁ ପୁଷ୍ଟ କରିଛି ଓ ନିଜର କରିଛି ତାର ଏକ ଝଲକ ଏହି ପୁସ୍ତିକାରୁ ମିଳିପାରିବ ।

ଅଖିଳ ବିହାରୀ ଓତା

ଆମ୍ଲି ଚୋ ଜନମ୍ ଗୋଏଟ୍
(ତେନ୍ତୁଳିର ଜନ୍ମ କଥା)

ଏଲ୍ ଘାଓ୍ବଁ ଚୋ ଗୋଏଟ୍ । କଷମା ଗୁଡ଼ାଏଁ ସୁନ୍ଦ୍‌ରହି ମୁହିଁ ଗୋଟୋକ୍ ନୋନି ରହେଲି । ନୋନି ଚୋ ବିହା ବରଷ୍ ହେଲୋ । ଠାଓ୍ବଁଏଁ ଗାଓ୍ବଁଲେ ଗୋଟକ୍ କୋନ୍ଧବାବୁ ଏଲୋ । ନୋନିକେ ବିହା ହେତୋ ସେତି ଜିଦ୍ କଏର୍‌ଲୋ । ଜୋର୍ କରୁନ୍ ନେହୁନ୍ ଗୋଲୋ । ବିହାଘର୍ ଛେଧଏ୍‌ଲୋ, ଠାକୁର ଦେଓ ଆଉ ଠକ୍‌ରାଇନ୍ ଦେଓ ନୋନିଚୋ ସୋନା ଆନ୍‌ତୋ ସେତି ବାବୁ ଘର୍‌କେ ଗଲା । ଗାଓ୍ବଁ ଚୋ ଲୋଗ୍‌ମାନେ ଠକ୍‌ରାଏନ୍ ସେହେଙ୍ଗ୍ ଗଲା । ନାଚ୍ ଗିତ୍ ହେଲୋ । ଭୋଜିଭାତ୍ ହେଲୋ । ଦୁହ୍ଲା ବାହୁଁକ୍‌ଲେ ଗୋଟୋକ୍ ଗାୟ, ଗୋଟକ୍ ଛେରି ଆଉ ଗୋଟକ୍ ଘୁଁଷ୍‌ରି ଦେଲା । ଦୁଇଝାନ୍ ଠାକୁର ଠାକ୍‌ରାଏନ୍‌କେ ବିଦା ଦେଲା ।

ଥରକର କଥା କଷମାଗୁଡାରେ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟିଏ ଥିଲା । ଝିଅର ବାହା ବୟସ ହେଲା । ପାଖ ଗାଁରୁ ଗୋଟିଏ କନ୍ଧ ପିଲା ଆସିଲା । ଝିଅକୁ ବାହା ହେବା ପାଇଁ ଜିଦ୍ କଲା । ଜୋର୍ କରି ନେଇଗଲା । ବାହାଘର ସରିଲା । ଠାକୁରାଣୀ ଉରୁଜାଇ ଓ ପିନୁରୁଜାଇ କନ୍ୟାସୁନା ଆଣିବା ଲାଗି ପୁଅ ଘରକୁ ଗଲେ । ଗାଁ ଲୋକମାନେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ସହିତ ଗଲେ । ନାଚଗୀତ ହେଲା । ଭୋଜି ଭାତ ହେଲା । ବରପକ୍ଷ ଗୋଟିଏ ଗାଈ, ଗୋଟିଏ ଛେଳି ଓ ଗୋଟିଏ ଘୁଷୁରି ଦେଲେ । ଯଥା ସମ୍ମାନରେ ଦୁଇ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଲେ । ଦୁଇ ଠାକୁରାଣୀ କନ୍ୟାସୁନା ଆଣି କଷମାଗୁଡ଼ା ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଠାକୁର୍ ଠକ୍‌ରାଏନ୍ ନୋନି କାଜେ ସୋନ୍ ଆନୁନ୍ କଷ୍‌ମାଗୁଡ଼ା ଫିର୍‌ଲା । ହୁମାନ୍ ସେଙ୍ଗ୍ ଗାଓଁ ଚୋ ଲୋଗ୍ ବି ଏଲା । ବାଟେଏଁ ହୁମାନ୍‌କେ ଭୁକ୍ ଲାଏଗ୍‌ଲୋ । ହୁମାନେ ତିନ୍‌ଠାନ୍ ପୋଖ୍‌ନା ଆଏନ୍‌ଲା ଆଉ ମୁଣ୍ଡିଲା ବନାଏଲା । ଦୁହ୍ଲା ଘର୍‌ଏଁ ଦେଲୋ ଗାୟ୍‌କେ ମାରୁନ୍ ଖାଏଲା । ବଡ୍ଡେ ଖୁସିଏଁ ଖାଏଲା । ଆଧା ବେଟାବେଟିମାନେ ବନ୍ ଭିତ୍‌ରେଁ ଉପାସେଁ ରହେଲା । ମଁନ୍ଦ୍ ପିଉନ୍ ନାଚ୍ ଗୀତ୍ କଏରଲା । ଖାନାପିନା ଛେଧଏଲୋ । ମଁନ୍ଦ ନିଶା କଏମ୍‌ଲୋ । ଗାଓଁ ଚୋ ସଭଏ ଠକ୍‌ରାଏନ୍ ଆଉ ଠାକୁର୍ ଦେଓକେ ପଚାଏର୍‌ଲା- ଯୋ ତିନ୍‌ଠାନ୍ ପୋଖ୍‌ନା କାଏଁ ହେଟୋ ? ଦେଓ ସବ୍‌ଚୋ ଉପ୍‌ରେଁ ରିଷ୍ କରୁନ୍ ରହେଲି ।

ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଗାଁ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଆସିଲେ । ବାଟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୋକ କଲା । ସେମାନେ ତିନୋଟି ପଥର ଆଣିଲେ । ପଥରରେ ଗୋଟିଏ ଚୁଲି ତିଆରି କଲେ । ପୁଅପକ୍ଷ ଦେଇଥିବା ଗାଈକୁ ମାରିଲେ । ତରକାରୀ ରାନ୍ଧିଲେ । ମହାଆନନ୍ଦରେ ଖାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ବଣ ଭିତରେ ପୁଅମାନେ ଉପାସ ରହିଲେ । ମଦ ପିଇଲେ । ନାଚଗୀତ କଲେ । ଗାଁକୁ ଆସିଲେ । ଖିଆପିଆ ସରିଲା । ମଦ ନିଶା କମିଲା । ସମସ୍ତେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ – ଏ ତିନୋଟି ପଥର କ'ଣ ହେବ ? ଠାକୁରାଣୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ରାଗିଥିଲେ ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

ଗାୟ୍‌କେ ମାରୁନ୍ ଖାଏଲା କାଯେଁ ରିଷ୍ କରୁଁ ରହେଲି । ଦେଓ୍ୱ ଆପ୍‌ଲୁ ଗୋଡେଁ ହୁନ ମୁଣ୍ଡ୍‌ଲା କେ ଏକ୍ ଲାତ୍ ମାଏର୍‌ଲି । ହୁନ୍ ମୁଣ୍ଡ୍‌ଲାଲେ ଗୋଟୋକ୍ ବଡ଼େ ରୁକ୍ ଉଇଠ୍‌ଲୋ । ଲୋଗ୍ ମାନ୍ ୟାହା କାଏଁ ରୁଖ୍ ହୁନ୍ ବଲ୍‌ତା କେ ଦେଓ୍ୱ ବଏଲ୍‌ଲି - ୟାହାରା ଆମ୍‌ଲି ରୁଖ୍ ହୁନ୍ । ଏତକ୍ ଦିନ୍‌ଲେ ୟୋ ପିର୍ଥିଏଁ ଆମ୍‌ଲି ରୁଖ୍‌କେ ନାହିଁ ଜାନୁ ରହିଁ । ଆମ୍‌ଲିକେ କୋନଏଁ ଦେଖୁନ୍ ନାହିଁ ରହିଁ କି ଖାହୁଁନ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ଆମ୍‌ଲି ରୁଖେଁ ନଓ୍ୱା ଫୁଲ୍ ଦେଲୋ । ପିଲି ପିଲି ଆମ୍‌ଲି କଷି ହେଲୋ । ହୁଁଥାଲେ ପାଏକ୍‌ଲୋ । କଷ୍‌ମାଗୁଡା ଚୋ କୋନ୍ଧ ମାନ୍ ପହିଲି କରୁନ୍ ଆମ୍‌ଲି ଖାଏଲା । ଏନେଚ୍ ପାଛେ ଦୁସରା ଲୋଗ୍‌ମାନ୍ ଆମ୍‌ଲି ଖାହୁଁକେ ଶିଖ୍‌ଲା ।

ଗାଈକୁ ମାରିଥିବା ହେତୁ କୋପ କଲେ । ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଚୁଲି ଝିଙ୍କାକୁ ଗୋଇଠାଏ ମାରିଲେ । ପଥର ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଗଛ ଉଠିଲା । ସେହି ଗଛଟି ଥିଲା ତେନ୍ତୁଳି ଗଛ । ସେତେଦିନ ଯାଏ ପୃଥିବୀରେ ତେନ୍ତୁଳି ଗଛ ନ ଥିଲା । ଲୋକମାନେ ତେନ୍ତୁଳି କ'ଣ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ତେନ୍ତୁଳି କେହି ବି ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ଖାଇ ନ ଥିଲେ । ତେନ୍ତୁଳି ଗଛରେ ନୂଆ ତେନ୍ତୁଳି ଫୁଲ ଧରିଲା । ଛୋଟ ଛୋଟ ତେନ୍ତୁଳି କଷି ହେଲା । ତା'ପରେ ପାଚିଲା । କଷମାଗୁଡ଼ା ଗାଁର ଲୋକମାନେ ପହିଲି ତେନ୍ତୁଳି ଖାଇଲେ । ଏହି ଘଟଣାଠାରୁ ସମସ୍ତେ ତେନ୍ତୁଳି ଖାଇଲେ ।

କୁରୁଡ୍ଵାଁ ଚୋ ଜନମ୍ କହିନ୍ (ପେଟର ଜନ୍ମ କାହାଣୀ)

ବଣ୍ଡା ଡୋଙ୍ଗ୍ରେଁ ଡୋକେ୍ର୍ ଗୋଟୋକ୍ ରହେଲି । ଡୋକେ୍ର୍ ସେଙ୍ଗ୍ ଡୋକ୍ରା ରହତ୍ ରହେଲୋ । ହୁଁମାନ୍ ଚୋ ସାତ୍ ଠାନ୍ ବେଟାଏସ୍ ରହେଏଲା । ସାତ୍ଠାନ୍ ବେଟାଏସ୍, ବାପୁଁସ୍, ମାଁଇସ୍ ସଭଏ କରୁଁନ୍ ନୌ ଝାନ୍ । ଘରେଁ ଖାତୋ ପିତୋ ଚୋ ଅଭାବ୍, ବାବୁ ମାଁନ୍ ଇଲ୍କି ଲେ ବଡେ ହେଲା । ହୁଁନ୍ମାନ୍ ଚୋ ଖାତୋ ହାର୍ବଢୁନ୍ ଗୋଲୋ । ଘରେ ଯାହା ରାନ୍ଧା ହେତ୍ ରହେଲୋ ବାବୁମାନ୍ ଖାତ୍ ରହେଲା । ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ ଉପାସେଁ ଶୋଓ୍ଵତ୍ ରହେଲା । କାଏଁ କର୍ତା ? କେତକ୍ ଦିନ୍ ଇସ୍ଏ ଚଲ୍ତା ? ଭୁଖେଁ ରହେଲେ ବି କାହାକେ କହତା ? ବେଟାଏସ୍ ମାନ୍ ତୋ ଖାତାଛୟତ୍ । ଯାହାକେ କହେଲେ ବି ଲୋଗ୍ ହାସୁଁନ୍ ପୋକାତା ।

ବଣ୍ଡା ପାହାଡ଼ରେ ବୁଢ଼ୀଟିଏ ଥିଲା । ବୁଢ଼ୀ ସହିତ ବୁଢ଼ା ରହୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ସାତ ପୁଅ ଥିଲେ । ସାତ ପୁଅ, ବାପା ମାଆ । ମୋଟ୍ ନଅ ଜଣ । ଘରେ ଖାଇବା ପିଇବାର ଅଭାବ । ପୁଅମାନେ ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ହେଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଖାଇବା ବଢ଼ିଲା । ଘରେ ଯାହା ରୋଷେଇ ହେଉଥିଲା ପୁଅମାନେ ଖାଉଥିଲେ । ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ ଉପାସ ଶୋଉଥିଲେ । କ'ଣ କରିବେ ? କେତେଦିନ ଏମିତି ଚଳିବେ ?ଭୋକରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ କହିବେ ? ପୁଅମାନେ ତ ଖାଉଛନ୍ତି ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

ଘର୍‌ତୋ ଗୋଏଠ୍ କେ ବାହିର୍‌ରେଁ ଲୋଗ୍‌କେ କହତୋ ହା ବନକ୍ ନ ହୋୟ । ଖେପକ୍ ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ ରାଏଁତେ ଶୋଏଲା । ଶୋଉତ୍ ଘଡିକ୍ ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ କେ ବଏଲ୍‌ଲୋ - ଆମ୍‌ହିଁ କେତେକ୍ ଦିନ୍ ଉପାସେଁ ରହୁଁଓ୍ୱା । ଡୋକେର ଡୋକ୍ରା କେ ବଏଲ୍‌ଲି - ଆମ୍‌ହିଁ କାଏଲ୍ କେ ସବ୍ କୁକୁଡ଼ା କେ ମାରୁଁନ୍ ଖାଁହୁଁନ୍ ଦେଓ୍ୱାଁ । ବାବୁ ମାନ୍ ଖାଏତ୍ ନାହିଁ । ଡୋକେର୍ ତୋ ଗୋଏଠ୍ କେ ଡୋକ୍ରା ମାଏନ୍ ଲୋ । ବାକି କାଏଁ ହେତୋ ? ପିଲା ବେଟାଏସ୍ ସବ୍ ଗୋଏଠ୍ କେ ଶୁନତ୍ ରହେଲୋ । ହୁଁନ୍ ଛୟ ଭାଇକେ ବାପୁସ୍ ମାଇସ୍ ତୋ ଗୋଏଠ୍ କେ କହୁଁନ୍ ଦେଲୋ ।

ଯାହାକୁ କହିବେ ଲୋକହସା ହେବେ । ଘରକଥା ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ କହିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଥରେ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ରାତିରେ ଶୋଇଲେ । ଶୋଇଲା ବେଳେ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀକୁ କହିଲା - ଆମେ କେତେଦିନ ଆଉ ଉପାସ ରହିବା ?ବୁଢ଼ୀ ବୁଢ଼ାକୁ କହିଲା - ଆମେ କାଲି ସବୁତକ କୁକୁଡ଼ା ମାରି ଖାଇଦେବା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ବୁଢ଼ୀ କଥାରେ ବୁଢ଼ା ରାଜି ହେଲା । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେବ ? ସାନ ପୁଅ ସବୁ କଥା ଶୁଣିଥିଲା । ସେ ଛଅ ଭାଇଙ୍କୁ ବାପା ବୋଉଙ୍କ କଥା କହିଦେଲା ।

ଦିନ୍ ଗୋଲୋ ଦିନ୍ ଯାହୁନ୍ ସାଂଞ୍ଜଏଲୋ ହୁଁଆଥାଲେ । ରାଏଁତ୍ ହେଲୋ । ସହିଁ ରାଏଁତ୍ ଆଧା ହେଲୋ ଘଡିକ୍ ଡୋକ୍ରା ଉଇଠ୍ଲୋ । ଡୋକେର୍ ବି ଉଇଠଲି । ଡୋକ୍ରା କୁକ୍ଡ଼ା ଘରକେ ଗଲୋ । କୁକ୍ଡା ମାଏର୍ଲୋ ମାଁସ୍ ବନାଏଲୋ । ଡୋକେର୍ ବି ମାଁସ୍ ଝୋଲ ରାଏନ୍ଧିଲି । ବେଟାଏସ୍ ମାନେ ମାଁଇସ୍ ବାପୁସ୍ କେ ଦେଖ୍ ତୟ ରହଏତ୍ । ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ ଖାଉଁକେ ବଏସ୍ଲା । କୁକ୍ଡ଼ା ଝୋଲ ଖାଁତୋ ସିତିକ୍ । ବଡାୟ୍ ସୋଉଁକ୍ । ବାକି କିସ୍ ହେତୋ । ବାକି ଖାଉଁକେ ବଏସ୍ଲା ଘଡିକ୍ ବଡ଼କା ବେଟାଏସ୍ ଏହୁଁନ୍ ଗୋଲୋ । ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ ଚମକୁନ୍ ଗଲା । ଖାତୋହା ବନ୍ଧ ହେଲୋ ।

ଦିନ ଗଲା ସଂଜ ବୁଡ଼ିଲା । ରାତି ହେଲା । ଠିକ୍ ରାତି ଅଧ ବେଳକୁ ବୁଢ଼ା ଉଠିଲା । ବୁଢ଼ୀ ମଧ୍ୟ ଉଠିଲା । ବୁଢ଼ା କୁକୁଡ଼ା ଘରକୁ ଗଲା କୁକୁଡ଼ା ମାରିଲା, ମାଂସ ବନେଇଲା । ବୁଢ଼ୀ ମଧ୍ୟ ମାଂସ ଝୋଳ ରାନ୍ଧିଲା । ପୁଅମାନେ ବାପାବୋଉଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ ରଖିଥାନ୍ତି । ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଖାଇ ବସିଲେ । କୁକୁଡ଼ା ଝୋଳ ଖାଇବା ପାଇଁ ଭାରି ଇଚ୍ଛା । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେବ ? ଠିକ୍ ଖାଇ ବସିଲା ବେଳେ ବଡ଼ ପୁଅ ଆସି ପଂହଚିଲା । ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ।

ବଡ୍‌କା ବେଟାଏସ୍ ବଏଲ୍‌ଲୋ – ମୋକେ ମାଁସ୍ ଝୋଲ ଦାଁହା । ମୁଁଇ ଖାତି । ସାତ୍ ଭାଇସ୍ ସାତ୍ ଦିନ୍ । ଇସୟ ଖାତ ରହଏତ୍ । ସାତ୍ ଦିନ୍ ଡୋକ୍ରା, ଡୋକେର୍ ଉପାସେଁ ରହେଲା । ଆଖରିଏଁ ବାକି ବେଟାଏଁସ୍ ମାନ୍‌କେ ବୁର୍‌ରା କେ ଖେଧୁଁନ୍ ଦେତେ । ନ ହେଲେ ମରତ୍ ତକ୍‌ଲେ ଇସୟ୍ ଉପାସେଁ ରହତ୍ ରହତା । ଡୋକ୍ରା ଡୋକେର୍ ହୁଁସୟ କର୍‌ଏଁଲା । ସତ୍ ଅସତ୍ କହୁଁନ୍ ବେଟାଏସ୍ ମାନକେ ବୁର୍‌ରାକେ ନେଲା । ବୁର୍‌ରା ଯେଁ ହୁଁ ମାନ୍‌କେ ଛାଡୁନ୍ ଦେଲା । ଡୋକରା ଡୋକ୍‌ରି ଘର୍‌କେ ପଲୁନ୍ ଏଲା ।

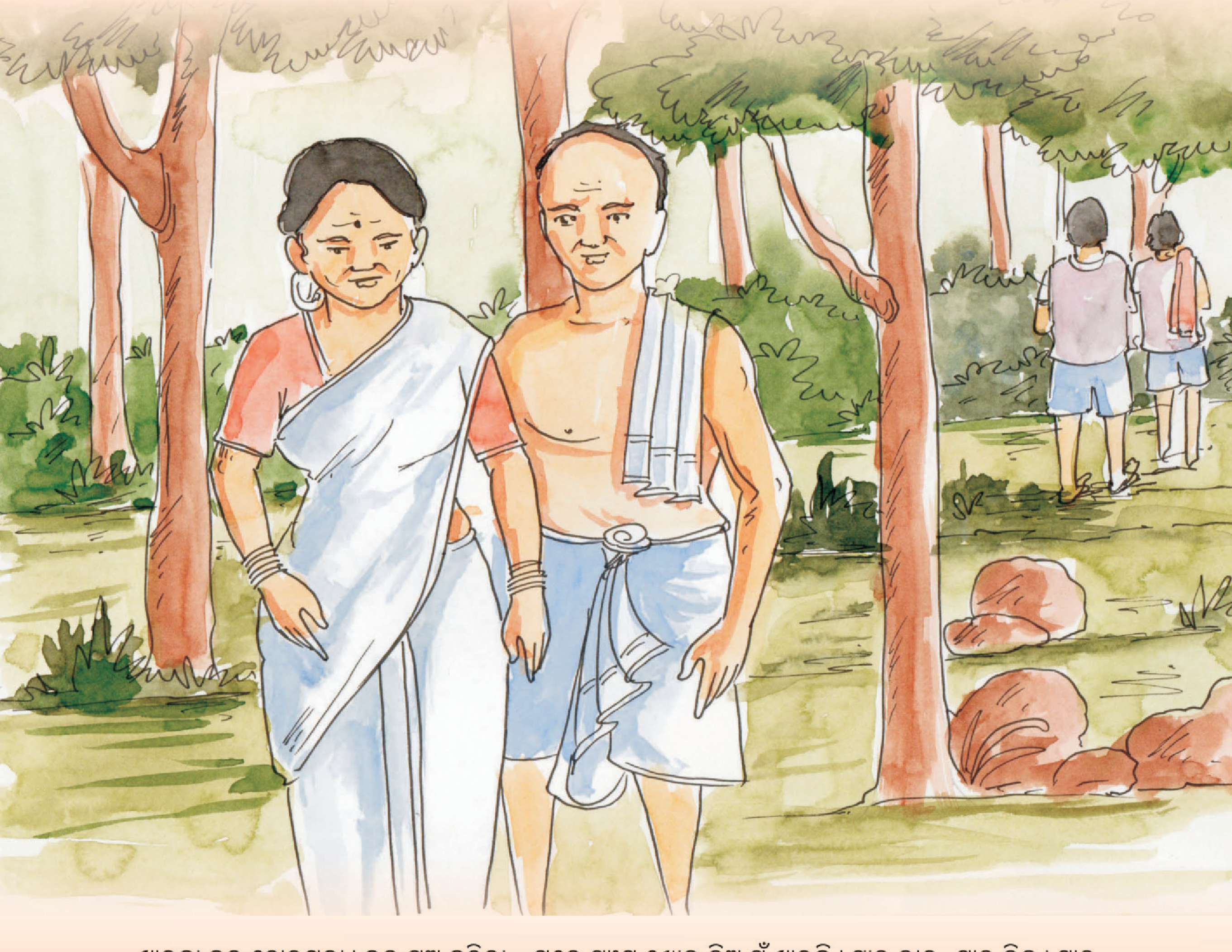

ଖାଇବା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ବଡ଼ ପୁଅ କହିଲା – ମତେ ମାଂସ ଝୋଳ ଦିଅ ମୁଁ ଖାଇବି । ସାତ ଭାଇ, ସାତ ଦିନ । ସାତ ଦିନ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଉପାସ ରହିଲେ । ଶେଷକୁ ଠିକ୍ କଲେ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ଜଙ୍ଗଲକୁ ତଡ଼ିଦେବେ ନ ହେଲେ ମଲାଯାଏ ଏମିତି ଉପାସ ରହୁଥିବେ । ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ସେୟା କଲେ ।ମିଛ ସତ କହି ପୁଅମାନଙ୍କୁ ବଣକୁ ନେଲେ । ବଣରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଘରକୁ ଚାଲି ଆସିଲେ । ମନ ଖୁସିରେ ରହିଲେ । ଯେଉଁ କୁକୁଡା ଥିଲା ମାଂସ ବନେଇଲେ ।

ମନ୍ ଖୁସିୟେଁ ରହେଲା । ଯୋନ୍ କୁକ୍ଡା ରହୋଲା । ମାଁସ ବନାଏଲା ମାଁସ ଝୋଲ ବନାଏଲା । ବଡା ଖୁସିୟେଁ ଖାଏଲା । ବାକି ବୁର୍ରା ଭିତ୍ରେଁ ବେଟାଏସ୍ ମାନ୍ ଉପାସେଁ ରହେଲା । ଜନାଏକ୍ ଚୋ ପାଛେ ଜନାଏକ୍ ମଏର୍ଲା । ମର୍ତୋ ଘଡିକ ବଣ୍ଡା ବେଟାଏସ୍ ମାନ୍ କହେଲା । ହୁ-ହୁ-ହୁ ମରୁନ୍ ହୁଁନ୍ ବଣ୍ଡା ସାତ ଭାଇସ୍ ସାତ୍ ଠାନ୍ କୁରୁୱାଁ ହେଲା । ମାଁସ ଝୋଲ ଖାଁଉକେ ରାଏଁତେ ନିଗ୍ଲା । ଦିନ୍ ନେ ଲୁକୁନ୍ ଦେଲା । ହୁ-ହୁ ବଏଲା । ହୁଁନ୍ ଦିନ୍ଲେ ପୃଥିଏଁ କୁରୁୱା ଜନମ୍ ନେଲୋ ।

ମାଂସ ଝୋଳ ରାନ୍ଧିଲେ । ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଖାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ବଣ ଭିତରେ ପୁଅମାନେ ଉପାସ ରହିଲେ । ଜଣକ ପରେ ଜଣେ ମଲେ । ମଲାବେଳେ ବଣ୍ଡା ପୁଅମାନେ କହିଲେ - ହୁ - ହୁ - ହୁ । ମଲାପରେ ସେହି ବଣ୍ଡା ସାତଭାଇ ସାତଟି ପେଚା ହେଲେ । ମାଂସ ଝୋଳ ଖାଇବାକୁ ରାତିରେ ବାହାରିଲେ । ଦିନରେ ଲୁଚିଲେ । ହୁ- ହୁ ଡାକିଲେ । ସେହିଦିନୁ ପୃଥିବୀରେ ପେଚା ଜନ୍ମ ହେଲେ ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

କାଁକ୍ଡ଼ା ଜନମ (କଙ୍କଡ଼ା ଜନ୍ମ କଥା)

ଖୁବଯ଼ ଦିନ୍ ଚୋ ଗୋଏଠ୍ । ନୱ୍ୱା ପୁର୍ଥି ଚୋ ସିର୍ଜନା ହେହୁନ୍ ରହଏନେ । ପୃର୍ଥିଏଁ କାଁକ୍ଡ଼ା ନରହଏ । ପାଏନେ ସବ୍ ଜୀଉ ରହଏ । କାଁକ୍ଡ଼ା ନାହିଁ ରହିଁ । ଡ଼ୋଙ୍ଗର୍ ତିରେଁ କଗ୍ରାଏଁ ଗୋଟୋକ୍ ଗାଁଓ ରହେଲୋ । ଗାଓ୍ୱେଁ ଭୁଞ୍ଜିଆ ଲୋଗ୍ମାନ୍ ଜୀଓ୍ୱତ୍ ଖାତ୍ ରେହେଲା । ହୁନ୍ ଗାଁଓ୍ୱେଁ ଗୋଟୋକ୍ କୁମ୍ଭାର ରହତ୍ ରହେଲୋ । କୁମ୍ଭାର ସବ୍ଦିନ୍ ହାଣି ବନାଓ୍ୱାଏ । ବାକି ହୁନ୍ ହାଣ୍ଡିମାନ୍ କମ୍ଦିନେ ଫୁଟତ୍ ଯାଏ । ଖଟଏ ନାହିଁ । କୁମ୍ଭାର୍ ବଡ଼ାଏ ଚତୁର୍ । ହୁନ୍ ହାଣି କୁଣ୍ଡରୀ ଇସ୍ ବନାଓ୍ୱଏ ଯୋ, ଆଧାଦିନେ ହୁନାମାନ୍ ଫୁଟୁନ୍ ଯାଏ । ଗାଁଓଚୋ ଲୋଗ୍ କୁମ୍ଭାର ଉପରେ ରିସ୍ମି ହେହୁନ୍ ରହେଲା । ରାଏତ୍ ଦିନ୍ କୁମ୍ଭାର୍ ଘର୍ ଚୋ ଆଗିଲ ଏଁ ପୋହଁଚତ୍ ରହେଲା ।

ଅନେକ ଦିନ ତଳର କଥା । ନୂଆ ପୃଥିବୀ ତିଆରି ସରିଥିଲା । ପୃଥିବୀରେ କଙ୍କଡ଼ା ନ ଥିଲେ । ପାଣିରେ ସବୁ ଜୀବ ଥିଲେ । କଙ୍କଡ଼ା ନ ଥିଲେ । ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଗାଁଟିଏ ଥିଲା । ଗାଁରେ ଭୁଞ୍ଜିଆ ଲୋକ ରହୁଥିଲେ । ଗାଁରେ ଜଣେ କୁମ୍ଭାର ରହୁଥିଲେ । କୁମ୍ଭାର ନିତିଦିନ ଚକରେ ହାଣ୍ଡି ମାଠିଆ ଗଢୁଥିଲେ । କୁମ୍ଭାର ଭାରି ଚତୁର । ସେ ହାଣ୍ଡି ମାଠିଆ ଏପରି ଗଢୁଥିଲା ଯେ, ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଥିଲା । ଗାଁ ଲୋକେ କୁମ୍ଭାର ଉପରେ ରାଗୁଥିଲେ । ରାତି ଦିନ କୁମ୍ଭାର ଘର ଆଗରେ ପହଞ୍ଚୁଥିଲେ ।

କୁମ୍ଭାର ସେଙ୍ଗ୍ ଝଗଡ଼ା କରତ୍ ରହଏତ୍ । ଚଲାକ୍ କୁମ୍ଭାର ଲୋଗ୍ ମାନ୍ ଚୋ ସେଙ୍ଗ୍ ହୁସୟାର୍ ଏଁ ଗୋଏଠ୍ ବାତ୍ କରତ୍ ରହେଲା । ଭକୁଆ ବନାଓ୍ୱତ ରହେଲୋ । ଆପ୍‌ଲୁ ଭୂଲ୍ କେ ସ୍ୱୀକାର୍ ନାହିଁ କରତ ରହିଁ । ସବ୍‌କେ ଠଗ୍‌ତୋ ହା କୁମ୍ଭାର୍ ଚୋ ସବ୍ ଦିନିଆ ବୁତା ରହେଲୋ । ଠଗ୍‌ରା / ଅସତ୍‌ୟା କୁମ୍ଭାର ଚୋ ଅସତଏଁ ପଡୁନ୍ ଗାଁଓ ଚେ ଲୋଗ୍ ମାନ୍ ଠାଗ୍ ଠଗ୍ ହେତ୍ ରହେଲା । ଦିନାଏକ୍ ଚୋ ଗୋଏଠ୍ । ଗାଁଓଚ୍ ଲୋଗ୍ କୁମ୍ଭାର ଘର୍ କେ ଏଲା । କୁମ୍ଭାର୍ ଘର୍ ଭିତରେଁ ଲୁକୁନ୍ ଦେଲୋ । ଲୋଗ୍‌ମାନ୍ କୁମ୍ଭାର୍ କେ ଖୋଜୁନ୍ ଘିଡେ ଘିଁଚତ୍ ଭାଁଠାକେ ନିଁଗାଏଲା । ବନକ୍ କରୁନ୍ ମାର ଦେଲା । ବିଚ୍‌ରା ଠଗ୍ କୁମ୍ଭାର ହୁନ୍ ଦିନ୍ ହୁଁଥଏ ପୁଟ୍‌ଲେ ମରୁଁନ୍ ଦେଲୋ ।

କୁମ୍ଭାର ସହିତ ଝଗଡା କରୁଥିଲେ । ଚତୁର କୁମ୍ଭାର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଚତୁରତାର ସହିତ କଥା କହୁଥିଲା । ବୋକା ବନେଇ ଦେଉଥିଲା । ନିଜ ଭୁଲ୍ ସହଜରେ ମାନୁ ନଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଠକିବା ଥିଲା କୁମ୍ଭାରର ନିତିଦିନିଆ କାମ । ଠକ କୁମ୍ଭାରର ଠକାମିରେ ପଡ଼ି ଗାଁ ଲୋକେ ହଇରାଣ ହେଉଥିଲେ । ଦିନକର କଥା । ଗାଁ ଲୋକେ ଠକ କୁମ୍ଭାର ଘରକୁ ଆସିଲେ । କୁମ୍ଭାର ଘର ଭିତରେ ଲୁଚିଲା । ଲୋକମାନେ କୁମ୍ଭାରକୁ ପଦାକୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ । ଭୀଷଣ ମାଡ଼ ଦେଲେ । ବିଚରା ଠକ କୁମ୍ଭାର ସେହିଦିନ ସେଠାରେ ଠକ୍‌କିନା ମରିଗଲା । ଗାଁ ଲୋକେ କୁମ୍ଭାରର ମଲାଦେହକୁ ନଇ କୂଳକୁ ନେଲେ ।

ଗାଁଓଚ୍‌ଲୋଗହୁନ୍ କୁମ୍ଭାର୍‌ଚୋ ମାଏର୍‌ଲୋ ମୁର୍ଦ୍ଧାକେ ନଏନ୍ଧ ଖଏଣ କେ ନେଲା । ହୁନ୍‌ମୁର୍ଦ୍ଧା କେ ନଏଁଦ ଚୋ ପାନିଏଁ ବୋହଲାଉନ୍ ଦେଲା । ହୁନଏ ଦିନ୍ ହୁନଏ ନେଙ୍ଗ କୁମ୍ଭାର ଚୋ ମଏରଲୋ ମୁର୍ଦ୍ଦା ଗୋଟୋକ କାଁକ୍‌ଡ଼ା ହେହୁନ୍ ଜନମ୍ ନେଲୋ । ହୁନ୍ ଦିନ୍ ଆଗିଲ୍ ଲେ ପାନିଏଁ କାଁକ୍‌ଡ଼ା ନାହିଁ ରହିଁ । କାଁକ୍‌ଡ଼ା କୁମ୍ଭାର ଖିଆଏଲ ଚଲାକ୍ ଆଉ ତର୍‌ବରିଆ ହେଲୋ । ଆଏଜ ଘଲାଏ ପାନି ଖଏଣଏଁ କାଁକଡ଼ା ଲୋଗମାନକେ ଦେଖୁନ୍ ଲୁକଏଦେ । ଆଗିଲ୍ କୁମ୍ଭାର ଗାଁଓଚୋ ଲୋଗ୍‌କେ ଦେଖୁନ୍ ଯିସଏ ଲୁକତ୍ ରହେଲୋ । କୁମ୍ଭାର ଚୋ ମଏରଲୋ ମୁର୍ଦ୍ଦାଲେ ଏକା କାଁକ୍‌ଡ଼ା ଚୋ ଜନମ୍ ନେହୁନ୍ ଆହେ ବଲୁନ ଭୂଞ୍ଜିଆ ଲୋଗ୍‌ମାନେ ୟୋ କହିନ୍ କହ୍‌ତେ ।

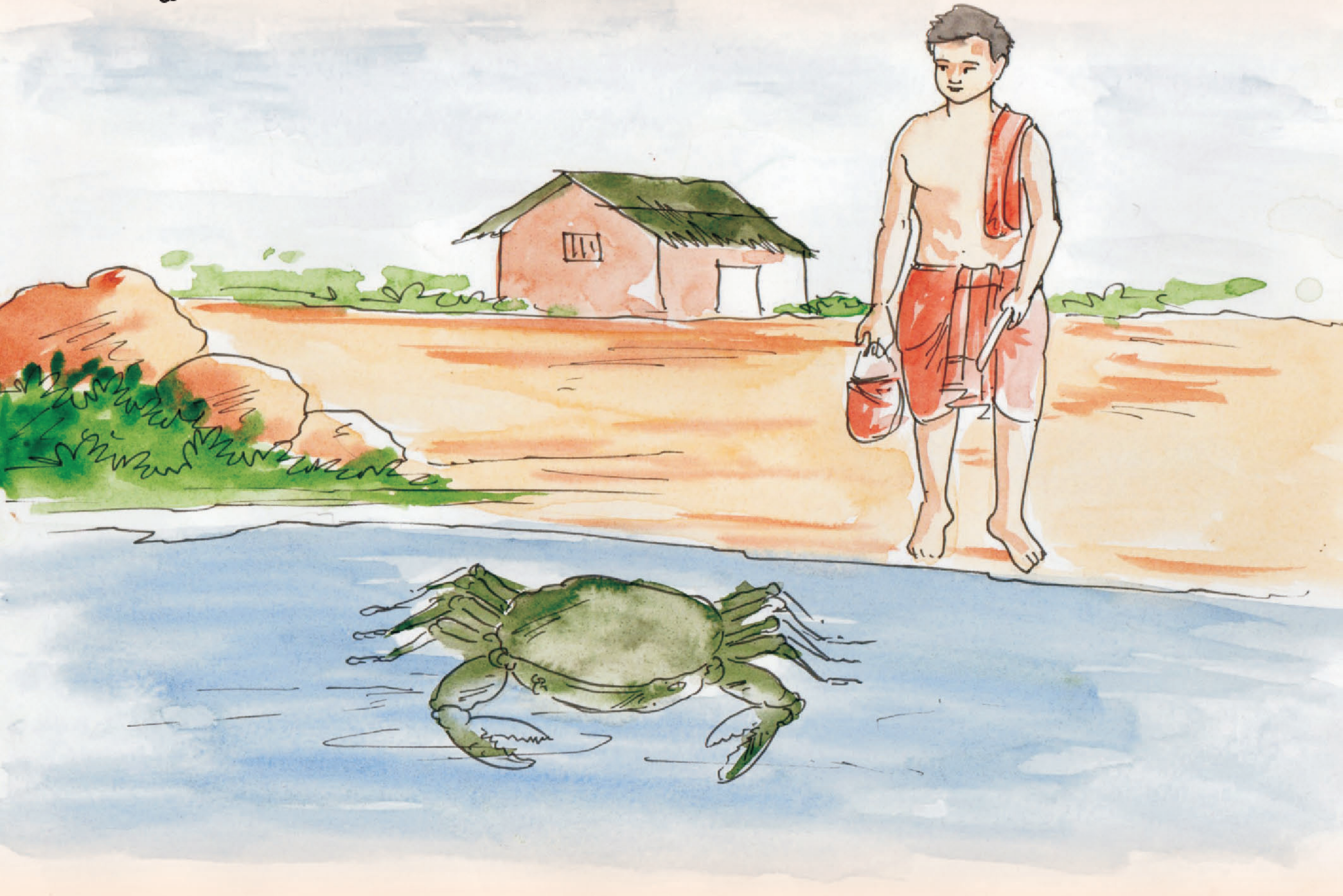

ମଲାଦେହକୁ ନଇ ପାଣିରେ ଭସାଇ ଦେଲେ । ସେହିଦିନ ସେହିଠାରେ କୁମ୍ଭାରର ମଲାଦେହ ଗୋଟାଏ କଙ୍କଡ଼ା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେଲା । ସେ ଦିନ ଯାଏ ପାଣିରେ କଙ୍କଡ଼ା ନଥିଲେ । କଙ୍କଡ଼ା କୁମ୍ଭାର ପରି ଚତୁର ଓ ତରବର ପ୍ରକୃତିର ହେଲା । ଆଜି ମଧ୍ୟ ପାଣି କୂଳରେ କଙ୍କଡ଼ା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ତରବର ହୋଇ ଚାଲିଯାଏ । ପାଣି ଭିତରେ ଲୁଚିଁ ରହେ । ସେଦିନ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି କୁମ୍ଭାର ଘର ଭିତରେ ଯେପରି ଲୁଚି ରହିଥିଲା । କୁମ୍ଭାର ମଲା ଦେହରୁ ହିଁ କଙ୍କଡ଼ା ଜନ୍ମ ନେଇଛି ବୋଲି ଭୁଞ୍ଜିଆ ଭାଇମାନେ ଗପ କହିଥାନ୍ତି ।

ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ଗୋଏଟ୍ (କୁମ୍ଭୀର କଥା)

ଖୁବଏ ଦିନ୍ ଖାଲେ ନଏନ୍ଦେ ଗୋଟକ୍ ବଦ୍‌ମାସ୍ ମଙ୍ଗର୍ ରହେଲୋ । ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ବଦ୍‌ମାସି ଏଁ ନଏନ୍ଦ୍ ତିର ଚୋ ଲୋଗ୍ ଡରୁନ୍ ଯାହୁଁ ରହେଲା । ହୁମାନ୍ ଯେଲକ୍ ବେରା ନଏନ୍ଦ୍ ତିର୍‌କେ ଏତ୍ ରହେଲା ମାନୁଷ୍ ଖୟା ମଙ୍ଗର୍ ହୁମାନ୍‌କେ ମାରୁନ୍ ଖାତ୍ ରହେଲୋ । ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ଡରାଓ୍ୱାଁଏଁ ସଭଏ ଡରୁନ୍ ଗଲା । ବଦ୍‌ମାସ୍ ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ଗୋଏଟ୍ ଭୀମସେନ୍ ଚୋ କାନେ ପଏଡ଼୍‌ଲୋ । ହୁନ୍ ମନେ ମନ୍ କିରିୟା କଏର୍‌ଲୋ – ବଦ୍‌ମାସ୍ ମଙ୍ଗର୍‌କେ ଜିସ୍ ହେଲେ ବି ମାରତିଁ । ଦିନାଏକ୍ ଭୀମ୍‌ସେନ୍ ନଏନ୍ଦ୍ ତିର୍‌କେ ଏଲୋ । ହୁନ୍ ଇତିକ୍ ମୁହାଁ ଧାନ ଆଏନ୍‌ଲୋ । ମଙ୍ଗର୍ ଭୀମ୍‌ସେନ୍‌କେ ଦେଖ୍‌ଲୋ । ମିଠ୍ ମିଠ୍ ଗୋଏଟ୍ ଗୋଠିଆଏଲୋ । ଭୀମସେନ୍‌କେ ବଏଲଲୋ – ମୁଇଁ ତୁମ୍‌କେ ନଏନ୍ଦ ପାର୍ କରୁନ୍ ଦେତିଁ ।

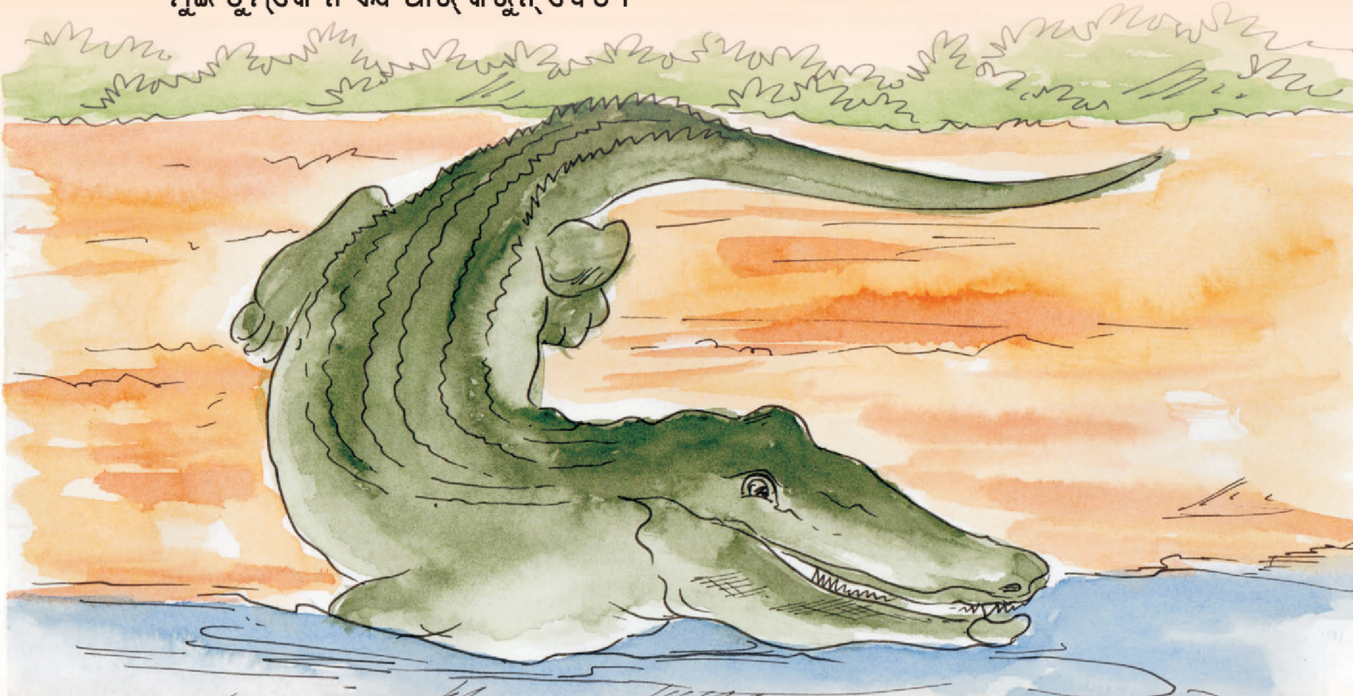

ଅନେକ ଦିନ ତଳେ ନଈରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀର ଥିଲା । କୁମ୍ଭୀରର ଦୁଷ୍ଟାମିରେ ନଈକୂଳ ଲୋକେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ନଈକୂଳକୁ ଆସୁଥିଲେ ମଣିଷଖିଆ କୁମ୍ଭୀର ସେମାନଙ୍କୁ ମାରି ଖାଉଥିଲା । କୁମ୍ଭୀରର ଆତଙ୍କରେ ସମସ୍ତେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀର କଥା ଭୀମସେନଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ମନେ ମନେ ଶପଥ କଲେ – ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀରକୁ ଯେମିତି ହେଲେ ମାରିବେ । ଦିନେ ଭୀମସେନ ନଈ କୂଳକୁ ଆସିଲେ । ସେ କିଛି ଧାନ ଆଣିଥିଲେ । କୁମ୍ଭୀର ଭୀମସେନକୁ ଦେଖିଲା । ମିଠା ମିଠା କଥା କହିଲା । ଭୀମସେନକୁ କହିଲା – ମୁଁ ତମକୁ ନଈ ପାର କରିଦେବି । ତୁମେ ମୋ ପିଠି ଉପରେ ବସ । ତୁମକୁ ମୁଁ ନଈ ପାଣି ଉପରେ ଭସାଇ ନେବି । ନଈ ପାରି କରିଦେବି ।

ତୁମ୍ହି ମାଚୋ ପାଏଠ୍ ଉପ୍ରେଁ ବସା । ନଏନ୍ଦ୍ ଚୋ ପାନି ଉପ୍ରେ ଉପ୍ଲାଉନ୍ ନେତିଁ । ନଏନ୍ଦ ପାର୍ କରୁନ୍ ଦେତିଁ । ଭୀମସେନ୍ ବନ୍ଦ୍‌ମାସ୍ ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ବଦ୍‌ମାସୀ ଗୋଏଟ୍‌କେ ଶୁଇନ୍ ଲୋ । ମନେ ମନ୍ ହାଇଁସ୍‌ଲୋ ତାହାଁଲେ ମଙ୍ଗର୍‌କେ ବଇଲ୍‌ଲୋ – ତୁଇଁ ମାଚୋ ଧାନ୍ ନେହେଁଙ୍ଗ୍‌ଲେ ଲହଁକାଉନ୍ ଦେତିସ୍ । ତାହାଁଲେ ମୋକେ ନେତିସ୍ । ମଙ୍ଗର୍ ହୁଁସଏ କଏର୍‌ଲୋ । ଧାନ ନେହେଁଙ୍ଗ୍‌ଲେ ନଏନ୍ଦ୍ ପାର୍ କରୁନ୍ ଦେଲୋ । ଫିରୁନ୍ ଏଲୋ । ଭୀମସେନ୍ କେ ବଏଲ୍‌ଲୋ ମାଚ୍ ପାଏଠ୍ ଉପରେଁ ବସା । ଭୀମ୍‌ସେନ୍ ମଙ୍ଗର ଚୋ ପାଏଠେଁ ବଇସଲୋ । ମଙ୍ଗର୍ ନଏନ୍ଦ ଚୋ ପାଏନେ ଉପ୍‌ଏଲ୍ ଲୋ । ଉପ୍ଲତ୍ ଉପଲତ୍ ଆଗିଲ୍‌କେ ଗୋଲୋ । ମନେ ମନ୍ ଭାବତ୍ ରହେଲୋ – ଭୀମସେନ କେ କିସୋ ମାର୍‌ତି ?

ଭୀମସେନ ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀରର ଦୁଷ୍ଟାମି କଥା ଶୁଣିଲେ । ମନେ ମନେ ହସିଲେ । ତା ପରେ କୁମ୍ଭୀରକୁ କହିଲେ – ତୁ ମୋ ଧାନତକ ଆର ପାରିକୁ ନେଇ ଯା । ତା' ପରେ ମୋତେ ନେବୁ । କୁମ୍ଭୀର ସେୟା କଲା । ଧାନତକ ନଇ ସେପାରିରେ ରଖିଲା । ଫେରି ଆସିଲା । ଭୀମସେନକୁ କହିଲା – ମୋ ପିଠି ଉପରେ ବସ । ଭୀମସେନ କୁମ୍ଭୀର ପିଠିରେ ବସିଲେ । କୁମ୍ଭୀର ନଇ ପାଣିରେ ଭାସିଲା । ଭାସି ଭାସି ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲା – ଭୀମସେନକୁ କିପରି ମାରିବି ? ଭୀମସେନ ସବୁ କଥା ଜାଣି ପାରିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଦାଢୁଆ ଛୁରି ଥିଲା । ସେ କୁମ୍ଭୀର ଆକ୍ରମଣକୁ ହୁସିଆର ହୋଇ ରହିଲେ ।

ଭୀମସେନ୍ ସଭଏ ଗୋଏଟ୍‌କେ ଜାନତ୍ ରହଏ । ହୁନାଚ୍ ନେହେଙ୍ଗ୍ ଗୋଟକ୍ ଧାର୍ ମୁହାଁ କର୍‌ରୀ ରହେଲୋ । ହୁନ୍ ମଙ୍ଗର୍ ମାରତୋ ବଲୁନ୍ ହୁସିଆର୍ ହେଉନ୍ ରହଏ । ମଙ୍ଗର୍ ହୁନାକେ ମାରୁକେ ଆରମ୍ଭ କଏର୍‌ଲୋ । ଭୀମସେନ୍ ଧାର୍ କର୍‌ରୀ କେ ନିଙ୍ଗାଏଲୋ ଆଉ ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ଲାମ୍ ଜିଭ୍ କେ କାଟୁନ୍ ପକାଏଲୋ । ପୋଟ୍‌ଲା କେ କର୍‌ରୀ ଏଁ ଚିରୁନ୍ ଦେଲୋ । ବଦ୍‌ମାସ୍ ମଙ୍ଗର୍ ଚୋ ବଦମାସ୍ ଲହୁଏଁ ନଏଁନ୍ଦ୍ ଚୋ ପାନି ଲାଲେ ଲାଲ୍ ହେଉନ୍ ଗୋଲୋ । ହୁନ୍ ଦିନ୍‌ଲେ ମଙ୍ଗରଚୋ ଜିଭ୍ ଇଲକି ହେଉନ୍ ଗୋଲୋ । ମଙ୍ଗ୍‌ର୍ ଥୁନେ ମଏର୍ ଲୋ, ଆମକେ ବଢ଼ିଆ ଶିକ୍ଷା ଗୋଟକ ଦେଲୋ । ଅଲଗାଚୋ ଅମଙ୍ଗଲ୍ ଗୋଏଟ୍ ହେତାଏଲେ ଆମ୍‌ଚୋ ଏକା ଅମଙ୍ଗଲ ହେଇଦେ । ହୁନେ ସେତି ସଭଏ କେ ବଢ଼ିଆ ବଲତାଏସ୍ ।

କୁମ୍ଭୀର ତାଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଭୀମସେନ ଦାନ୍ତୁଆ ଛୁରୀ ବାହାର କଲେ । କୁମ୍ଭୀରର ଲମ୍ବା ଜିଭକୁ କାଟି ପକାଇଲେ । ପେଟକୁ ଛୁରୀ ଦ୍ୱାରା ଚିରିଦେଲେ । ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀରର ଦୁଷ୍ଟ ରକ୍ତରେ ନଈ ପାଣି ଲାଲେଲାଲ ହୋଇଗଲା । ସେହିଦିନଠାରୁ କୁମ୍ଭୀର ଜିଭ ସାନ ହୋଇଗଲା । ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭୀର ଉଚିତ୍ ଶିକ୍ଷା ପାଇଲା । କୁମ୍ଭୀର ସିନା ମଲା, ଆମକୁ ମହା ଶିକ୍ଷାଟିଏ ଦେଲା । ଅନ୍ୟର ଅମଙ୍ଗଳ କଥା ଚିନ୍ତା କଲେ ଆମର ହିଁ ଅମଙ୍ଗଳ ହୁଏ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ଉଚିତ୍ ।

ମେଙ୍ଗ୍ ଜନମ୍ ଗୋଏଟ୍ (ବେଙ୍ଗ ଜନ୍ମ କଥା)

ଡୋଙ୍ଗୋର୍ ଠାଓ୍ବେଁ ଗାଓ୍ବଁ ଗୋଟକ୍ । ଗାଓ୍ବେଁ ପଚାଶ୍ ଠାନ୍ ଘର୍ । ଗାଓ୍ବଁ ଚୋ ନାଓ ମେମର୍ ପାଡ଼ା । ବନ୍ ଭିତ୍‌ରେଁ ହୁମାନ୍ ଚୋ ଜନମ୍ । ଗାଓ୍ବଁ ଚୋ ଶିଆନ୍‌କେ ନାଏକ୍ ବଲେ ଜାଏଦେ । ମେମର୍ ପାଡା ଚୋ ନାଏକ୍ ବଡ଼େ ମାହାଜନ୍ । ଧାନ୍ ଚାଉର୍ ଲୋଗ୍ ଜନ୍ ଗାୟ ଗୋରୁ ଛେରୀ ମେଢ଼ା ହୁମାନ୍ ନେଘଂ ଖୁବଏ । ଖାତୋ ପିତୋ ହାରା ଅଭାବ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ନାଏକ୍ ଚୋ ଘରେଁ ଏକୋଇଶ୍‌ଠାନ୍ ଭଇଁଷ୍ ରହେଲି । ସଭଏ ଭଇଁଷ୍ ଦୁହା ରହେଲି । ଖୁବଏ ଗୋରସ୍ ଦେୟ୍ । ଦୁଇଠାନ୍ ରାଉତ ଭଇଁଷ୍ ମାନ୍‌କେ ବିହିନ୍‌ୟାଏଁ ଆଉ ସାଞ୍ଜେଁ ଦୁହତେ୍ । ଗୋରସ୍ ବେଁଚୁନ୍ ନାଏକ୍ ଖୁବଏ ପଇସା ଲାହାଏ୍ । ମଞ୍ଜା ମଞ୍ଜାଲିସେଁ ଚଲଏତ୍ । ଅଭାବ୍ ହେତୋହାରା କେ ଜାନତ୍ ନାହିଁ ରହିଁ ।

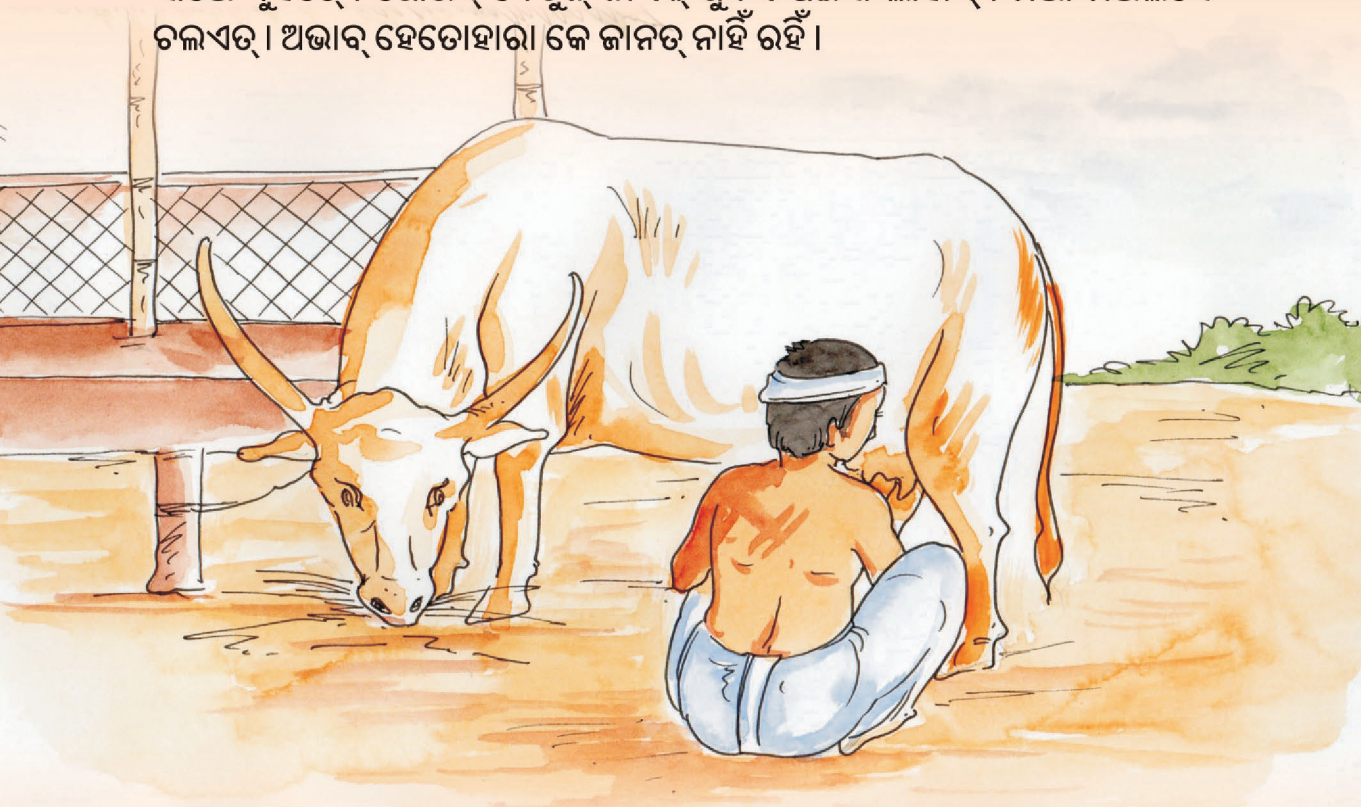

ଢ଼େଉ ଢ଼େଉକା ପାହାଡ଼ । ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଗାଁଟିଏ । ଗାଁରେ ପଚାଶ ଖଣ୍ଡେ ଘର । ଗାଁର ନାମ ମେମେରପଡ଼ା । ବଣ ମୁଲକରେ ସେମାନେ ଜନ୍ମ । ବଣ ମୁଲକରେ ଜୀବନ । ତା' ପରେ ମରଣ । ଗାଁ ମୁଖିଆକୁ ନାୟକ କୁହାଯାଏ । ମେମେରପଡ଼ାର ନାୟକ ଭାରି ଧନୀ । ଧନ ଜନ ଗୋପ ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ତାଙ୍କ ଘରେ ଗାଈ ଗୋରୁ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ବହୁତ । ଧାନ କାନ୍ଦୁଲର ଅଭାବ ନ ଥାଏ । ନାୟକଙ୍କ ଘରେ ଏକୋଇଶିଟି ମଇଁଷି ଥିଲେ । ସବୁଗୁଡିକ ଦୁହାଁଳିଆ । ବହୁତ କ୍ଷୀର ଦିଅନ୍ତି । ଦୁଇ ଜଣ ଗଉଡ଼ ମଇଁଷିମାନଙ୍କୁ ସକାଳ ଓ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଦୁହିଁଥାନ୍ତି ।

ବଡ଼କା ଭଇଁଷ୍‌କେ ଦୁହତ୍ ରହଏତ୍ । ଭଇଁଷ୍ ଆଗିଲେଁ ବନ୍ ଇତିକ୍ ରହଏ । ଭଇଁଷ୍ ବନକେ ଖାତ୍ ରହଏ । ପଗଲାଓ୍ୱତ୍ ରହଏ । ଖାତ୍ ରହେଲି ବନ୍ ଟୋଣ୍‌ଲେ ଇତିକ୍ ମୁହାଁ ଖାଲେ ଗିର୍‌ଲୋ । ହୁଲ୍‌କ ବେରା ଭଇଁଷ୍ ପିଷାବ୍ କଏରଲି । ଭଇଁଷ୍ ମୁତେଁ ଆଧା ଖାତ୍ ରହେଲି ହାରା ବୁଡୁନ୍ ଗୋଲୋ । ହଟାଏକ୍‌ଲେ ହୁନଏ ବନ୍ ନାହାଁକାଏଁ ଗୋଟକ୍ ସୁନ୍ଦର୍ ମୁହାଁ ମେଙ୍ଗ୍ ଜନମ୍ ନେଲୋ । ହୁନ୍ ଦିନ୍ ଟୋ ଆଗିଲ୍‌ଲେ ୟୋ ପୃର୍ଥିଏଁ ମେଙ୍ଗ ନାହିଁ ରହିଁ । ପୃର୍ଥିଏଁ ସଭଏ ଜୀଓ୍ୱ ରହେଲା । ବାକି ମେଙ୍ଗ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ମେଙ୍ଗ୍‌ମାନେ ଗାଗତ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ମେଙ୍ଗ୍ ଭସିଆଟୋ ହାରା କେ ନୁସୁଇନ୍‌ଲେ ପାନି ଏତ୍ ନାହିଁ ରହିଁ ।

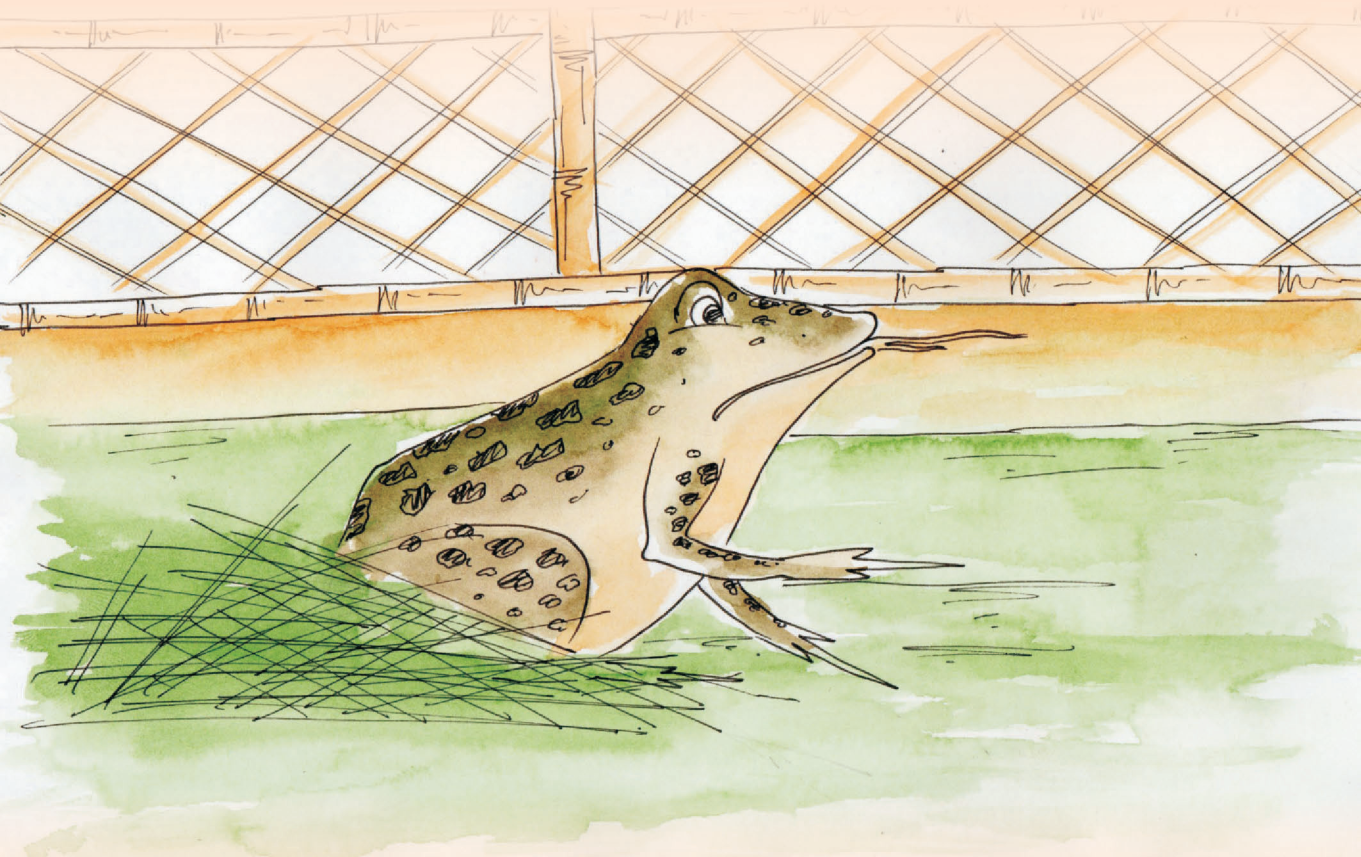

କ୍ଷୀର ବିକ୍ରି କରି ନାଏକ ବହୁତ ପଇସା ପାଇଥାନ୍ତି । ମଉଜ ମଜଲିସରେ ଚଳନ୍ତି । ଅଭାବ ଅନାଟନ ଜଣା ପନେ ନାହିଁ । ବଡ ମଇଁଷି ଦୁହାଁ ହେଉଥାଏ । ଜଣେ ଗଉଡ଼ ତାକୁ ଦୁହୁଁଥାନ୍ତି । ମଇଁଷି ଆଗରେ କିଛି ଘାସ ପଡ଼ିଥାଏ । ମଇଁଷି ଘାସ ଖାଉଥାଏ । ପାକୁଳି କରୁଥାଏ । କିଛି ଘାସ ମଇଁଷି ପାଟିରୁ ତଳେ ଖସିପଡ଼ିଲା । ଏତିକିବେଳେ ମଇଁଷି ପରିସ୍ରା କଲା । ମଇଁଷି ମୂତ୍ରରେ ଅଧାଖିଆ ଘାସ ଭାସିଗଲା । ହଠାତ୍ ସେହି ଘାସରୁ ହିଁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ବେଙ୍ଗ ଜନ୍ମ ନେଲା । ସେଦିନ ଯାଏଁ ପୃଥିବୀରେ ବେଙ୍ଗ ନଥିଲେ ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

ନାଏକ୍ ଚୋ ବଡ଼କା ଭଇଁଷ୍ ଚୋ ପିସାପ୍‌ଲେ ମେଙ୍ଗ୍ ଜନମ୍ ନେଲୋ । ଡେଗ୍‌ୱେତ୍ ଡେଗ୍‌ୱେତ୍ ପୋଖ୍‌ନା ଚିପାକେ ପଲୁନ୍ ଗୋଲୋ ଆଉ ଲୁକୁନ୍ ରହେଲୋ । ପାନି ଦିନ ଏଲୋ ତାଁହେଲେ ମେଙ୍ଗ୍ ଭଁସିଆଏଲି । ମେଙ୍ଗ୍ ଭଁସିଆତୋ ହାରାକେ ଶୁନୁନ୍ ଜୋର୍‌ଦାର୍ ପାନି ଏଲୋ । ଇନ୍ଦର୍ ଦେଓ୍ୱଚୋ ହୁନ୍ ଦିନ୍‌ଲେ ନିନ୍ଦ ଫାଁକୁନ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ମେଙ୍ଗ୍ ଉଁସିଆତାକେ ହୁନାଚୋ ନିନ୍ଦ୍ ଫାଁକୁନ୍ ଗୋଲୋ । ଇନ୍ଦର୍ ଦେଓ ଚୋ ମନେଁ ଦୟା ଏଲୋ । ହୁନ୍ ପାନି କେ ହଁଖାଏର୍‌ଲୋ । ଘାମ୍ ଦିନ୍ ଗୋଲୋ ଆଉ ପାନି ଦିନ୍ ଏଲୋ । ବାଦର୍‌ରେଁ ପାନି ଗରଏଜ୍‌ଲୋ । ପୋଖ୍‌ନା ଚିପାଏଁ ମେଙ୍ଗ ଭଁସିଆଏଲି । ପାନି କଗରାଏଁ ବି ମେଙ୍ଗ୍ ଉଁସିଆଏଲି । ହୁନ୍ ଦିନ୍ ଲେ ୟୋ ପୃର୍ଥିଏଁ ମେଙ୍ଗ ଜନମ୍ ନେଲୋ ।

ପୃଥିବୀରେ ସବୁତକ ଜୀବ ଥିଲେ । ବେଙ୍ଗ ନଥିଲା । ବେଙ୍ଗମାନେ ବୋବାଉ ନଥିଲେ । ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ି ନ ଶୁଣିଲେ ବର୍ଷା ହେଉ ନଥିଲା । ନାଏକଙ୍କ ବଡ଼ ମଇଁଷି ପରିସ୍ରାରୁ ବେଙ୍ଗ ଜନ୍ମ ନେଲା । ଡେଇଁ ଡେଇଁ ପଥର ସନ୍ଧିକୁ ଚାଲିଗଲା । ଲୁଚି ରହିଲା । ବର୍ଷାଦିନ ଆସିଲା ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ି କଲା । ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ି ଶୁଣି ପୃଥିବୀରେ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ହେଲା । ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ସେଦିନଯାଏ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ନଥାଏ । ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ି ତାଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଦେଲା । ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ମନରେ ଦୟା ଆସିଲା । ସେ ବର୍ଷା କଲେ । ଖରାଦିନ ଗଲା । ବର୍ଷାଦିନ ଆସିଲା । ଆକାଶରେ ମେଘ ଭାସିଲା । ପଥର ସନ୍ଧିରେ ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ିଲା । ପାଣି କୂଳରେ ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ି କଲେ । ସେହିଦିନଠାରୁ ପୃଥିବୀରେ ବେଙ୍ଗମାନେ ଜନ୍ମ ନେଲେ ।

କୋଗ୍ ଚୋ ଜନମ (ବଲିଆ କୁକୁର ଜନ୍ମ କଥା)

ବନ ରାଏଜ ଚୋ ଗୋଏଟ୍ ଗୋଟକ୍ ।ହୁତକ୍ ଦିନ୍ ବୁର୍ହାଏଁ ସଭଏ ଜୀଓ୍ୱ ନାହିଁ ରହିଁ । ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ୍ ବାଗ୍ ଆଉ ବଡ଼େ ଚତୁର୍ କୋଗ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନକେ ସଭୟ ଡରତ୍ ରହେଲୋ ବାକି ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ୍ ଚତୁର୍ କୋଗ୍ କେ ଡରଏ । ଡରୁନ୍ ମରୁନ୍ ଧୁଇର୍‌କେ ପଲଏ । ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ୍ ବାଗ୍ ଆଉ ଚତୁର୍ କୋଗ୍ ଦୁଇଝାନ୍ ଭିତରେଁ କୋଗ୍ କେ ବାଗ୍ ଡରଏ । ଖୁବଏ ଦିନ୍ ଆଗିଲେଁ ମାହାଦେଓ ଆଉ ପାର୍ବତୀ ସେଙ୍ଗ୍ ଗୋଟୋକ୍ ଝଗଡ଼ା ହେଲୋ । ମାହାଦେଓ ରିଷ୍‌ହେଲୋ । ଘର୍ ଛାଣୁନ୍ ବନ୍‌କେ ପୋଲୁନ ଗୋଲୋ । ପାର୍ବତୀ ଘଲାଏକ୍ ରିଷ୍ କରୁନ୍‌ରହେଲି । ମାହାଦେଓକେ ହଁଖ୍‌ରାଇଁ ନାହିଁ ଆପନ୍ ଆପନ୍ ଧୁଏଁରେ ଧୁଏଁରେ ରହେଲା ।

ବଣ ରାଇଜର କଥାଟିଏ । ସେତେବେଳେ ବଣରେ ସବୁ ଜୀବ ଥିଲେ । ମହାବଳ ବାଘ ଓ ବଳିଆ କୁକୁର ଥିଲେ । ମହାବଳକୁ ସମସ୍ତେ ଡରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମହାବଳ ବଳିଆ କୁକୁରକୁ ଡରେ । ଡରି ମରି ଦୂରକୁ ପଳାଏ । ମହାବଳ ବାଘ ଓ ବଳିଆ କୁକୁର ପରସ୍ପରର ଶତ୍ରୁ ।ଅନେକ ଦିନ ତଳେ ମହଦେବ ଓ ଦେବୀ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଭିତରେ କଳି ହେଲା । ମହାଦେବ ରାଗିଲେ । ଘରଛାଡ଼ି ବଣକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଦେବୀ ପାର୍ବତୀ ମଧ୍ୟ ରାଗିଥିଲେ । ମହାଦେବଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ନାହିଁ ।

ସବଟୋ ମନେ ଦୁଃଖ ରହେଏ ଆଉ ସବଟୋ ମନେ ଶୋକ୍ ରହେଏ । ମନ୍ ଭିତରେଁ କୋହ୍ ରହେଏ । ଆଁଖିଏଁ ଆଁଶୁ । ମାତା ପାର୍ବତୀ ମନେ ମନ୍ ଭାଏବ୍ଲି - ମାହାଦେଓକେ ଜିସ୍କରୁନ୍ବି ବନ୍ଲେ ଫିରାଉନ୍ ଆନ୍ତ । ହୁନ୍ ଆପଲୁ ଗାଗଡ଼୍ ଟୋ ମଇଲ୍କେ ମନ୍ତର୍ ମାରୁନ୍ ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ ବାଗ୍ ବନାଏଲିଁ । ହୁନ୍ ବାଘକେ ଦେଖୁନ ସଭଏ ଡ଼ରତ୍ ରହେଲା । ପାର୍ବତୀ ମାହାଦେଓକେ ଡରାତୋ କାଯେ ପଠାଏଲି । ବାଗ୍ ବନ୍କେ ପଲୁନ୍ ଗୋଲୋ । ମାହାଦେଓ ଜୋନ୍ନେଇଁ ରହେଲୋ ବାଘ ହୁଥିଁକେ ଯାହୁନ୍ ଗରଏଜ୍ଲୋ ।

ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲେ । ସଭିଙ୍କ ମନରେ ଦୁଃଖ । ସଭିଙ୍କ ମନରେ ଶୋକ । ହୃଦୟରେ କୋହ । ଆଖିରେ ଲୁହ । ମାଆ ପାର୍ବତୀ ମନେ ମନେ ଠିକ୍ କଲେ ମହାଦେବଙ୍କୁ ବଣରୁ ଫେରାଇ ଆଣିବେ । ସେ ନିଜ ହାତରୁ କିଛି ମଳି ବାହାର କଲେ । କିଛି ମନ୍ତ୍ର ବୋଲିଲେ, ଫୁଙ୍କିଦେଲେ । ସେହି ମଳିରୁ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ମହାବଳ । ଭୟଙ୍କର ବାଘକୁ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଭୟରେ ଥରିଲେ । ବାଘ ବଣକୁ ଚାଲିଗଲା । ମହାଦେବ ଯେଉଁ ଯାଗାରେ ଥିଲେ ସେଠାରେ ଗର୍ଜନ କଲା ।

ବାଘ୍‌ଟୋ ଗର୍‌ଜେନ୍‌କେ ସୁନୁନ୍ ମାହାଦେଓ ହାଏଁସ୍‌ଲୋ । ମନେ ମନ୍ ସବ୍ ଗୋଏଟ୍‌କେ ହେତାଏଲୋ । ମାତା ପାର୍ବତୀକେ ସୁର୍‌ତା କରେଲୋ । ମହାଦେଓ ଝିଟ୍‌କା ଗୋଟକ୍‌କେ ରମ୍‌ଥୁନ୍ ଗୁଣ୍ କଏରଲୋ ଆଉ ମନ୍‌ତର ଫୁକୁନ୍ ଭୁଇଏଁ ପୋକାଏଲା । ହୁନେଚ୍‌ଲେ ଖୁବଏ କୋଗ୍ ଜନମ୍ ନେଲୋ । ତିସ୍‌କୋଲି ଦାଁତ୍, ସୁଜ୍‌ଗି ନଖେଁ ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ୍ ବାଗ୍‌କେ ଚାବା ଚାବା ଅର୍‌ଫୁନ୍ ପୋକାଏଲା । ବାଘ ଜୀଉ ଟୋ ଡରେ ଡରତ୍ ମରତ୍ ବନ୍‌କେ ପଲୁନ୍ ଗୋଲୋ । କୋଗ୍‌ମାନ୍ ମାତା ପାର୍ବତୀ ନେଙ୍ଗ୍ ଯାହୁନ୍ ଶରନ୍ ପଏଡ୍‌ଲା । ପାର୍ବତୀ ଜାଏନ୍‌ଲି - ୟାହା ହେଲେ ମାହାଦେଓ ଟୋ ଭୁର୍‌କୁଟି ହୁନ୍ । ମାଚ୍ ବାଗ୍‌କେ ଇମ୍‌ହାନେ ଡରାଉନ୍ ଏଥାକେ ଏଲା ।

ବାଘ ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ମହାଦେବ ହସିଲେ । ମନେ ମନେ ସବୁକଥା ହେଜିଲେ । ଦେବୀ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ । ମହାଦେବ କିଛି କାଠଗୁଣ୍ଡ ଧରିଲେ । ମନ୍ତ୍ର ଫୁଙ୍କିଲେ । ତଳେ ପକାଇ ଦେଲେ । ସେହି କାଠ ଗୁଣ୍ଡରୁ ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ – ଗୁଡ଼ିଏ ବଳିଆ କୁକୁର । ମୁନିଆ ଦାନ୍ତ, ମୁନିଆ ନଖ ମହାବଳକୁ କାମୁଡ଼ି ରାମ୍ପୁଡ଼ି ପକାଇଲେ । ମହାବଳ ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ଡରି ମରି ବଣକୁ ପଳାଇ ଗଲା । ମାଆ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ପାଖରେ ଶରଣ ପଶିଲା । ଦେବୀ ପାର୍ବତୀ ଜାଣିଲେ ଏହା ମହାଦେବଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟାମୀ ଏଠାକୁ ଆସି ବାଘକୁ ଡରାଉଛନ୍ତି ।

ଆପ୍‌ଲୁ ବାଗ୍ ହୁନ୍‌ଘଡ଼ିକ୍ ପାଏଟ୍ ବାହୁଁକ୍ ଲୁକୁନ୍ ରହଏ । ପାର୍ବତୀ ରାନ୍ଧା ହାଁଣିକେ ମାଞ୍ଜତ୍ ରହଏ । ହୁନ୍ କୋଗ୍ ମାନ୍ ପାର୍ବତୀ ନେଙ୍ଗ ଶରନ୍ ପଡ଼ତାକେ ଆର୍ଶିର୍ବାଦ୍ ଦେଲି ଘଡିକ୍ ହାଁଥେ ରହେଲୋ ହାଣି ମୋଏଷ୍ କୋଗ୍ ଚୋ ଟୋଣେ ଟୋଣେ ମାଏଖ୍‌ଲୋ । ହୁଁନ୍ ଦିନ୍‌ଲେ କୋଗ୍ ଚୋ ଟୋଣ କାଲିଆ ହେଲୋ । ଆଦିବାସୀ ବାଗ୍ ଆଉ କୋଗ୍ କେ ପୂଜା କରତେ । କାଏଁକାଯେ ହୁମାନ୍ ମାହାଦେଓ ଆଉ ପାର୍ବତୀ ନେଙ୍ଗଲେ ଜନମ୍ ନେଲା । ହୁନ୍ ଦିନ୍‌ଲେ ୟୋ ପିର୍ଥିଏଁ ବାଗ୍ ଆଉ କୋଗ୍ ରହେଲା । ଏଭିଁତକ୍ ଆହେତ୍ । ବନ୍ ଜଙ୍ଗଲଏଁ ହୁମାନେ ରାଏଜ୍ କରତ୍ ଆହେତ୍ ।

ଦେବୀ ପାର୍ବତୀ ସେତେବେଳେ ହାଣ୍ଡି ମାଜୁଥିଲେ । ହାଣ୍ଡିରେ ଲାଗିଥିବା କଳା ସଫା କରୁଥିଲେ । ମହାବଳ ମାଆ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ପଛପଟେ ଲୁଚିଗଲା । ବଳିଆ କୁକୁର ସେହିଠାରେ ରହିଗଲେ । ମାଆ ପାର୍ବତୀ କୁକୁରଙ୍କ ମୁହଁରେ କଳା ହାତ ବୋଳିଦେଲେ । ସେହିଦିନଠାରୁ କୁକୁରମାନଙ୍କ ମୁହଁ କଳା ହେଲା । ଆଦିବାସୀମାନେ ବାଘ ଓ କୁକୁରକୁ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ଶିବ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ସେହିଦିନଠାରୁ ପୃଥିବୀରେ ମହାବଳ ବାଘ ଓ ବଳିଆ କୁକୁର ରହିଲେ । ଆଜିଯାଏ ରହିଛନ୍ତି । ବଣ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କ ରାଜୁତି ଚାଲିଛି ।

ଜଲୁ କିସୋ ହେଲୋ (ଜୋକ ଜନ୍ମ କଥା)

ବଡ଼ାୟ ଦିନ ଟୋ ଆଗିଲେଁ ମାହାଦେଓ ଟୋ ନେଇଙ୍ ଗୋଟକ କୀଓକ୍ ରାଜା ରହତ ରହେଲୋ । ଯତନ କରତ୍ ରହେଲୋ । ରାଜା ଟୋ ବୁତା କାମ ବନକ କରତ୍ ରହଏ । ହୁନାଟୋ ଗୁନ ଘଲାଏକ୍ ବନକ୍ ରହେଲୋ । ମାହାଦେଓ କୀଚକ୍ ରାଜାକେ ସଭ୍‌ଘଡ଼ିକ୍ ଆଶିଷ ଦେତ ରହେଲା । ହୁନାକେ ଖୁବଏ ତାକ୍‌ତ୍ ଦେହୁଁର ହେଲା । ମାହାଦେଓ ଟୋ ତାକତ୍ ତେଁ କୀଚକ୍ ରାଜା ବଲୱାନ୍ ହେଲୋ । ହୁନ କାହାକୟ ମାନତ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ସଂସାରକେ ସରା ମାଏନଲୋ । ସଭୟକେ ବେଖାତିର କଏରଲେ । ଲୈକ୍‌ପିଲି ମାନକେ ହିନିସ୍ଥା କଏରଲୋ । ନୋନି ଲୋଗ୍ ମାନ୍‌କେ ଜିଓ୍ୱେ ନସୁହାଏଲୋ ମୁହାଁ ଗୋଏଟ ଗୋଠ୍ୟାଏଲୋ ।

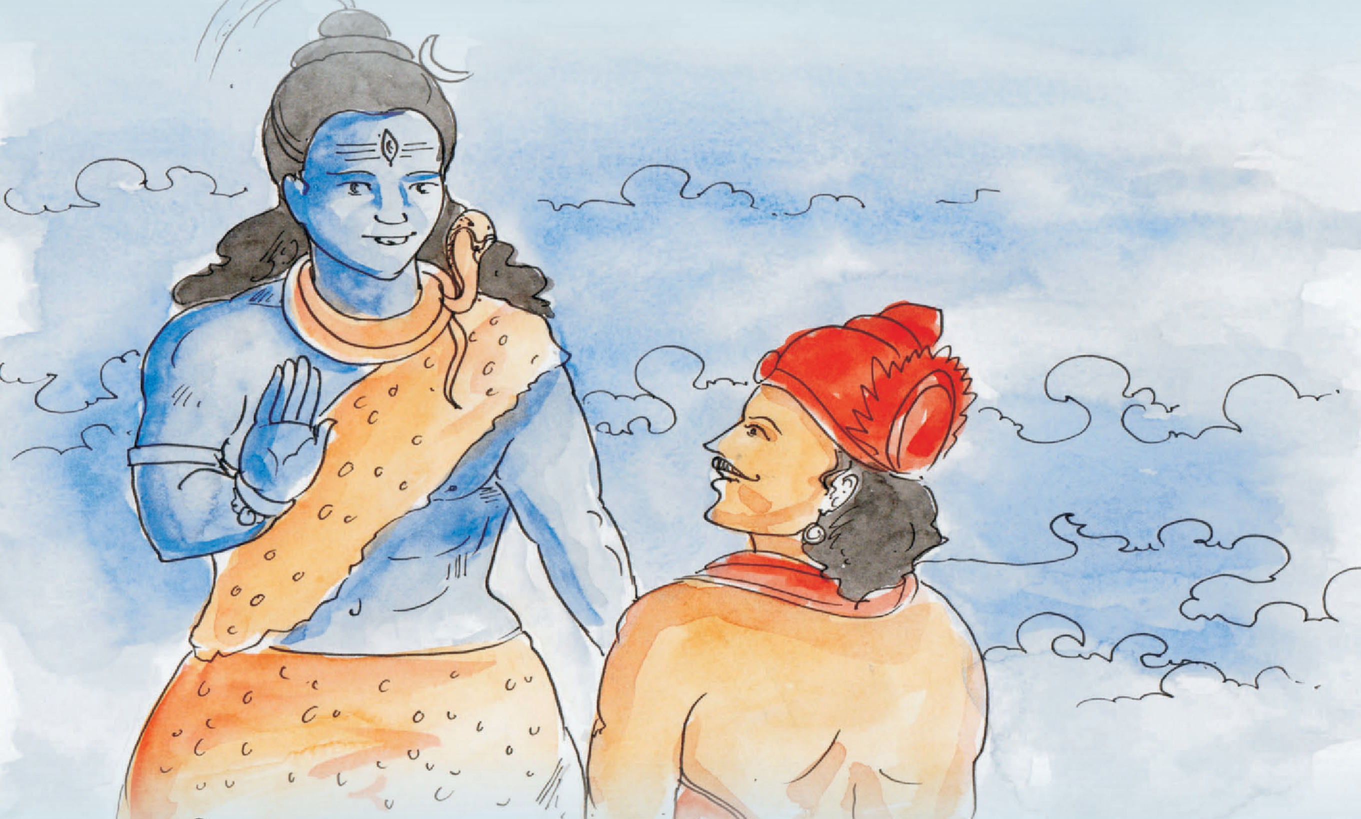

ବହୁଦିନ ତଳେ ମହାଦେବଙ୍କ ପାଖରେ ଜଣେ କୀଚକ ରହୁଥିଲେ । ସେବା କରୁଥିଲେ । କୀଚକ ମହାଦେବଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ରଖିଥିଲା । କୀଚକର କାମ ଦାମ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ତା'ର ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ମହାଦେବ କୀଚକକୁ ସଦାସର୍ବଦା ଆର୍ଶିବାଦ କରୁଥିଲେ । ତାକୁ ବହୁତ ବଳ ଦେଇଥିଲେ । ମହାଦେବଙ୍କ ବଳରେ କୀଚକ ବଳିୟାନ ହେଲା । ସେ କାହାକୁ ମାନିଲା ନାହିଁ । ଧରାକୁ ସରା ମଣିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବେଖାତିର୍ କଲା । ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେଲା । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କଟୁକଥା କହିଲା ।

କୀଚକ ରାଜାଟୋ ଡରେଁ ସଭୟ୍ ଟାଟି କପାଟ୍ ଦେଲା । ଘରେ ରହେଲା । ଭୋଗୱାନ୍ ସବ୍ ଗୋଏଠ୍‌କେ ସହଏଦେ । ମାନୁଷ୍‌ଟୋ ଗରବ୍‌କେ ସହୟ ନାହିଁ । ଜିୱେଁ ନସୁହାଏଲୋ ହାକେ ଘଲାଏକ ସତ୍ କରତ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ଭୀମସେନ ଟୋ କାନେ କୀଚକ ରାଜାଟୋ ଗରଭି ଗୋଏଠ୍ ପଏଡ଼ଲୋ । ହୁନ୍ ମନେ ମନ୍ ରିସ୍ ହେଉନ୍ ଗୋଲୋ । ରାଜାକେ ମାରତୋ ସେତି ଠିକାନା କଏର୍‌ଲୋ । ଖେପକ୍ ଭୀମସେନ ଆଉ ରାଜାଟ୍ ଭିତରେଁ ଜୋର୍‌ଦାର୍ ଲଢ଼େଇ ହେଲୋ । ଧରତି କାପୁଁନ୍ ଗୋଲୋ । ଲୋଗମାନେ ଥର୍ ଥରୁନ୍ ଗଲା । ଭୀମସେନ ଆପ୍‌ଲଏଁ ହାଥେଁ ଚିକ୍‌ଟୁନ୍ ଦେଲୋ ।

କୀଚକ ଭୟରେ ସମସ୍ତେ ଡାଟି କବାଟ ଦେଲେ । ଘରେ ରହିଲେ । ଭଗବାନ ସବୁକଥା ସହନ୍ତି । ମଣିଷର ଗର୍ବ ସହି ନଥାନ୍ତି । କଟୁ କଥା ମଧ୍ୟ ସହ୍ୟ କରି ନ ଥାନ୍ତି ।ଭୀମସେନଙ୍କ କାନରେ କୀଚକର ଗର୍ବ କଥା ପଡ଼ିଲା । ସେ ମନେ ମନେ ରାଗିଗଲେ । କୀଚକକୁ ବଧ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ଥରେ ଭୀମସେନ ଓ କୀଚକ ଭିତରେ ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ ହେଲା । ମେଦିନୀ କମ୍ପିଲା । ଲୋକମାନେ ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଭୀମସେନ କୀଚକକୁ ନିଜ ହାତରେ ଚକଟି ଦେଲେ ।

ପିସାନ ଚିକଟ୍‌ଲୋ ବରୋବେର ଚିକଟୁନ୍ ଦେଲୋ । ଭୀମସେନ୍ ହୁନାକେ ଆଗିଁଏଁ ଲେସୁନ ଦେଲୋ । ବିଦୁର ହେଲୋଟୋ ଫଲକେ ଲାହେଲା । ଭୀମସେନ ଟୋ ହାଥେଁ ଡାଏଢ଼ଲୋ ଆଉ ଲାଖଡ଼ି ହେଉନ୍ ଗୋଲୋ । କଏ ଦିନ ଗୋଲ । ଘାମ୍ ଗୋଲୋ ପାଛେ ପାନି ଏଲୋ । ଧୁର୍ରା ମାଟି ଚିଖଲ ହେଲୋ । ବାଦର୍‌ଲେ ପାନି ଥିପ୍‌ଲୋ । ଧର୍‌ତି ମାଟି ସେମ୍ଭିରସ୍ୟା ଦିସଲୋ । କୀଚକ ରାଜାଟୋ ଲାଖଡ଼ି ଯୋନ୍ ଜାଗାଏଁ ପାଡୁଁ ରହେଲୋ । ହୁନ୍ ଜାଗାଏଁ ପାନି ପଏଡଲୋ ଆଉ ହୁନ୍ ଜାଗାଏଁ ଗୋଟକ୍ ନୱାଁ ଜୀଉ ଜନମ୍ ହେଲୋ । ହୁନ୍ ନାଉଁ ଜୀଉ ହେଲୋ ଜଲୁ ।

ଅଟା ଚକଟିଲା ପରି ଚକଟି ଦେଲେ । ଦୁଷ୍ଟ କୀଚକ ମାଟି ପିଣ୍ଡୁଳା ପରି ନରମ ହୋଇଗଲା । ଭୀମସେନ ତାକୁ ନିଆଁରେ ପୋଡିଦେଲେ । ଦୁଷ୍ଟାମି କରିବାର ଫଳ ପାଇଲା ଭୀମସେନଙ୍କ ହାତରେ ପୋଡିଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଗଲା । କିଛିଦିନ ଗଲା । ଖରା ପରେ ବର୍ଷା ଆସିଲା । ଧୂଳିଆ ପୃଥିବୀ କାଦୁଆ ହେଲା । ଆକାଶରୁ ବର୍ଷା ପାଣି ଝରିଲା । ମାଟିଆ ପୃଥିବୀ ଶାଗୁଆ ହେଲା । କୀଚକର ପାଉଁଶ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ବର୍ଷା ପାଣି ପଡ଼ି ସେଠାରେ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ଜୀବ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ସେହି ନୂଆ ଜୀବଟି ଥିଲା ଜୋକ ।

ହୁନ୍ ଦିନ ଚୋ ଆଗିଲ୍‌ଲେ ୟୋ ପିର୍ଥି ଏଁଜଲୁ ନାହିଁ ରହିଁ ପାନିଏଁ ଜଲୁ ରହଏଦେ । ବିଦୁର କୀଚକ ରାଜାଚୋ ଲାଖଡ଼ି ଏକା ଜୋଲୁ ବଏନ୍‌ଲୋ । ପାନି କାଗ୍ରାଏଁ ଚିଖଲେ ଜୋଲୁମାନେ ରହଏଦେ । ହୁମାନ୍‌ଚୋ ଖାତୋହାରା ହେଲୋ ମାନୁଷଚୋ, ଗାୟ, ବୈଲାଚୋ ଲହୁ । ଜୋଲୁ ଯାଚୋ ଗାଗ୍‌ଡ଼େଁ ଲଟଇକ୍‌ଲେ ହୁନାଚୋ ଲହୁକେ ଚୁହଏଦେ । ହୁମାନ୍‌ଚୋ ମୁହେଁ ନୋନ୍ ଦେଲେ ଛାଡ୍ଡୁନ୍ ଯାତେ । ଚାବାଁ ଚାବାଁ ଗାୟ ବୈଲାକେ ମରାଉଁନ୍ ଦେଇଦେ । ଆଦିବାସୀ ବିଶ୍ୱାସ କରତେ । ଭୀମସେନ୍‌ଚୋ ଉପରେ ରିସ୍ ଶୁଝାତୋ ସେତିକ୍ ମାହାଦେଓ ଚୋ କୀଚକ ରାଜା ଜଲୁ ଜନମ୍ ନେଲୋ । ଜୀଓ୍ୱମାନ୍‌ଚୋ ଗାଗଡ଼ଲେ ଲହୁ ଘିଁଚ୍‌ତାହେ ।

ସେଦିନ ଯାଏ ପୃଥିବୀରେ ଜୋକ ନ ଥିଲେ । ବର୍ଷା ପାଣିରେ ଜୋକ ରହିଲେ । ଦୁଷ୍ଟ କୀଚକ ପାଉଁଶରୁ ହିଁ ଜୋକ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ପାଣି କୂଳରେ କାଦୁଅ ପଙ୍କରେ ଜୋକମାନେ ରହିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ହେଲା ମଣିଷ, ଗୋରୁ ଗାଈଙ୍କ ରକ୍ତ । ଜୋକ ଯାହା ଦେହରେ ଲାଗିଲେ ତାଙ୍କ ରକ୍ତ ଶୋଷିଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଲୁଣ ଦେଲେ ଛାଡେ । କାମୁଡ଼ି କାମୁଡ଼ି ଜୀବମାନଙ୍କୁ ମାରି ପକାଇଲେ । ଆଦିବାସୀ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଭୀମସେନଙ୍କ ଉପରେ ରାଗ ଶୁଝିବା ଲାଗି ମହାଦେବଙ୍କ କୀଚକ ଜୋକ ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ଜୀବମାନଙ୍କ ଦେହରୁ ରକ୍ତ ଟାଣୁଛି ।

ମାକଡ଼ ଚୋ ଜନମ୍ (ମାଙ୍କଡ଼ ଜନ୍ମ କଥା)

ଖୁବୟ ଦିନ ଚୋ ଆଗିଲ୍ଏଁ ପୁର୍ଥିଏଁ ମାକଡ଼ ନାହିଁ ରହିଁ । ପାତ୍ ମାକଡ଼ି ନାହିଁ ରହିଁ କି ଢ଼ୋନା ମାକଡ଼ ନାହିଁ ରହିଁ । ହୁନ୍ ଘଡି ଆମ୍ଚୋ ପୁର୍ଥି ନୱା ବନୁନ୍ ରହଏ । ପୁର୍ଥିଏଁ ରୁକ୍ରାଇ ନଏଁଦ୍ ନାଲ ଝରନ ନୱା ବନୁଁନରହଏ । ବନ୍ ଭିତରେଁ ଗୋଟୋକ୍ ଗୋଁଣ୍ ଗାଁଓ ରହେଲୋ । ଗାଓ୍ୱେଁ ସଭଏ ଗୋଁଣ୍ ଆଦିବାସୀ ରହେଲା । ଡୋଙ୍ଗର୍ ପାହାଡ଼୍ ହୁମାନ୍ଚୋ ସବଦିନିଆଁ ସଙ୍ଗୱାରୀ । ହୁଁଥଏଁ ଜନମ କରମ୍, ହୁଥଏଁ ମରନ । ବରଷ୍କେ ଆନିବାନି ତିହାର୍ ବାହାର୍ ମାନ୍ତୋ, ନାଚ୍ ଗୀତ୍କରତୋ, ଭୋଜିଭାତ୍ କରତୋ ହୁମାନ୍ ଚୋ କାମ୍ ହୁନ୍ । ରହେଲେ ଖୁସ୍ ନ ରହେଲେ ଖୁସ୍ । ଖାଏଲେ ଖୁସ୍ ନା ଖାଏଲେ ଖୁସ୍ ।

ବହୁଦିନ ତଳେ ପୃଥିବୀରେ ମାଙ୍କଡ଼ ନ ଥିଲେ । ପାତି ମାଙ୍କଡ଼ ନ ଥିଲେ କି ହନୁ ମାଙ୍କଡ଼ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଆମ ପୃଥିବୀ ନୂଆ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ପୃଥିବୀରେ ଗଛଲତା, ନଈ ଝରଣା ନୂଆ ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ବଣ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଗଣ୍ଡ ଗାଁ ଥିଲା । ଗାଁ ରେ ସମସ୍ତେ ଥିଲେ ଗଣ୍ଡ ଆଦିବାସୀ । ବଣ ପାହାଡ ସେମାନଙ୍କର ନିତିଦିନର ସାଙ୍ଗ । ସେହିଠାରେ ଜନ୍ମ, ସେହିଠାରେ ମୃତ୍ୟୁ । ବର୍ଷକରେ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ବ ପର୍ବାଣି ପାଳିବା, ନାଚଗୀତ କରିବା, ଭୋଜିଭାତ କରିବା ସେମାନଙ୍କର କାମ । ଥିଲେ ଖୁସି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି । ଖାଇଲେ ଖୁସି ନ ଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ।

ହୁନ୍ ଗାଁଓଟୋ ଗୋଟୋକ୍ ଘରେଁ ରହତେ ଗୋଟୋକ ଗୋଁଣ ବୁଢ଼ା ଆଉ ହୁନାଟୋ ଲକିଆ । ହୁମାନେ ବଡ଼ାଏ ଗରିବ୍ । ଖୁବୟ ଦିନଲେ ଭୁକ ଉପାଷେଁ କାଟ୍ତେ । ବନ୍ ଝାଡ଼୍ କେ ଯାହୁନ୍ କାନ୍ଦା କୁଲିଆ ଫଳମୂଳ ଆନତୋ ହୁମାନ୍ ଟୋ ସବ୍ ଦିନିଆ ସଙ୍ଗ୍ୱାରୀ । ହୁମାନ୍ ଟୋ କାଜେଁ ହୁନେହାର୍ ସରଗ୍ ହୁନେଇହାର ମଞ୍ଚ । ଗୋଁଡ଼୍ ବୁଢ଼ା ଯେଲକ୍ ବେରା ବନ୍‌କେ ଯାହୁନ୍ ରୁକ୍ କାଟଏଦେ । ଆପ୍‌ଲୁ ଲକିଆ ରାନ୍ଧାବାଁଟା କରଇଦେ । ଦୁଲ୍‌ହାଏସ୍ ଟୋ ଖାତୋ ହାର୍ କେ ଧରୁନ୍ ବନକେ ନେହୁନ୍ ଦଏ ।

ସେହି ଗାଁରେ ଗୋଟିଏ ଘର । ଘରେ ରହନ୍ତି ବାଣୁଆ ଓ ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ । ସେମାନଙ୍କର ଭାରି ଗରିବ । ଅନେକ ଦିନ ଭୋକ ଉପାସରେ ରହନ୍ତି । ବଣ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ଫଳମୂଳ ଆଣିବା ତାଙ୍କର ବୃତ୍ତି । କାଠ କାଟି ତାକୁ ବିକ୍ରି କରନ୍ତି । ବଣ ମୂଳକ ତାଙ୍କର ନିତିଦିନିଆ ସାଥୀ । ସିଏ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସିଏ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ । ବାଣୁଆ ପୁରୁଷଟି ଯେତେବେଳେ ବଣକୁ ଯାଏ କାଠ କାଟେ । ସ୍ତ୍ରୀ ରନ୍ଧାବଢ଼ା କରେ । ଖାଇବାକୁ ନେଇ ବଣକୁ ଯାଏ ।

ଦିନାଏକ୍ ଗୋଁଣ ଚୋ ଲକିଆ ଖାତୋହାର୍ ନେତୋ କାମ୍ ଡେରି କରୁନ୍ ଦେଲି । ଗୋଁଣ ବୁଢ଼ାକେ ଜୋରେଁ ଭୁକ୍ ଲାଏଗ୍ଲୋ । ଭୁଖେଁ ଚୋଣ ଓଁଠ୍ ଶୁଖୁନ୍ ଗୋଲୋ । ଲକିଆଏସ୍ ଚୋ ଡ଼େରି କଏର୍ଲୋ ହାକେ ସହୁଁକ୍ ନାହିଁ ସକିଂ । ଗୋଟୋକ ଆଧା ଡାଏଢ଼ଲୋ ରୁଖ୍ ଉପର୍ କେ ଚେଘୁନ୍ ଗୋଲୋ ସବ୍ ବାହୁଁକେ ଦେଖ୍ଲୋ । ଆପ୍ଲୁ ଲକିଆ ଏତାହେ କି ନାହିଁ ବଲୁନ୍ ଦେଖଲୋ । ଲେକିନ୍ ହକିଆ ହେଲେ ଏତ୍ ନରହଏ କି ଭୁକ୍ ହେଲେ ଛାଁଡ଼ତ୍ ନରହଏ । ମନ ଦୁଃଖଏଁ ହୁନ୍ ରୁକ୍ ଲେ ଉତଏର୍ ଲେ । ଗୋଣ ବୁଢ଼ା ଚୋ ହାଁଥ କାଳିଆ ହେହୁନ୍ ଯାହୁଁ ରହଏ ।

ଥରେ ବାଣୁଆ ସ୍ତ୍ରୀ ଖାଇବାକୁ ନେବାରେ ଡେରି କରିଦେଲା । ବାଣୁଆ ଲୋକକୁ ଭୀଷଣ ଭୋକ ହେଲା । ଭୋକରେ ଓଠ ପାଟି ଶୁଖିଗଲା । ସ୍ତ୍ରୀର ବିଳମ୍ବ ସହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଅଧା ଜଳା ଗଛ ଉପରେ ଚଢ଼ିଲା । ଚାରିଆଡକୁ ଚାହିଁଲା । ସ୍ତ୍ରୀ ଆସୁଛି କି ନ ଆସୁଛି ଦେଖିଲା । କିନ୍ତୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଆସୁ ନ ଥିଲା କି ଭୋକ କମୁ ନ ଥିଲା । ମନ ଦୁଃଖରେ ଗଛରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଲା । ବଣୁଆ ଲୋକର ହାତ କଳା ହୋଇଗଲା ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

ହୁନ ଡାଏଢ଼ଲୋ ରୁଦ୍ଧ ଟୋ କୋଇଲା ଏଁ ଫେର ହାଁଥ ଦୁଠୁନ୍ କେ ରେତୁଁନ୍ ଆପଲୁ ମୁହେଁ ମଖାଉନ ଦେଲୋ । ହୁନାଟୋ ମୁଁହଁ କୋଇଲା ଖିଆଏଲ କାଲିଆ ଭିଙ୍ଗ୍ ହେହୁନ୍ ଗୋଲୋ । ହୁନଏ ଦିନଲେ ଗୋଁଣ ବୁଢ଼ା ହୁନ ନେଙ୍ଗଲେ ଗୋଟୋକ୍ ନଓ୍ବା ମାକଡ଼୍ ହେଲୋ ବଏନ୍‌ଲୋ । ନଓ୍ବା ପୁର୍ଥି ନଓ୍ବା ମାକଡ଼୍ । ମାକଡ଼୍ ରୁକ୍ ଟୋ ଜକନାଲେ ଜକନାକେ ଢ଼େଗଏଲୋ । ରୁକଲେ ପାନ୍, ଫଲ୍, ଫୁଲ୍ ଖାଏଲୋ । ମାନୁଷ ମାଁକଡ଼ ହେଲୋ । ଫେଁକାଏର୍ ଲୋ ହୁକି ମାଏର୍‌ଲୋ । ପୁର୍ଥିଏଁ ନଓ୍ବା ମାକଡ଼୍ ରହେଲୋ । ହୁନଏ ଦିନ୍‌ଟୋ ମାକଡ଼ ଲେ ଆଏଜ୍ ଟୋ ମାକଡ଼ ହେହୁନ୍ ଆଛଏତ୍ ।

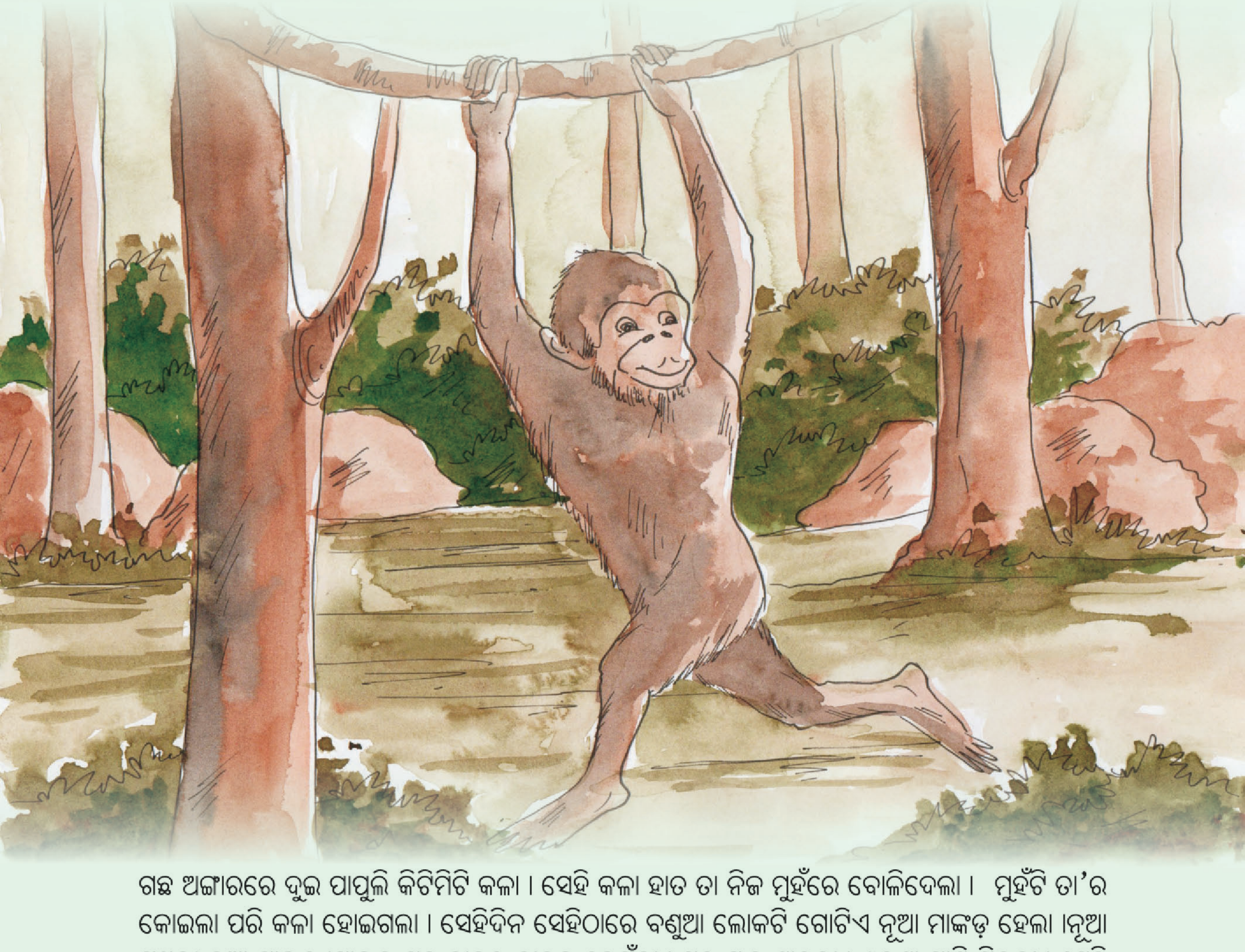

ଗଛ ଅଙ୍ଗାରରେ ଦୁଇ ପାପୁଲି କିଟିମିଟି କଲା । ସେହି କଳା ହାତ ତା ନିଜ ମୁହଁରେ ବୋଳିଦେଲା । ମୁହଁଟି ତା'ର କୋଇଲା ପରି କଳା ହୋଇଗଲା । ସେହିଦିନ ସେହିଠାରେ ବଣୁଆ ଲୋକଟି ଗୋଟିଏ ନୂଆ ମାଙ୍କଡ଼ ହେଲା ।ନୂଆ ପୃଥିବୀ ନୂଆ ମାଙ୍କଡ଼ ।ମାଙ୍କଡ଼ ଗଛ ଡାଳରୁ ଡାଳକୁ ଡ଼େଇଁଲା । ପତ୍ର ଫଳ ଖାଇଲା । ଝରଣା ପାଣି ପିଇଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଗଣ୍ଡ ମଣିଷର ସ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା । ମଣିଷ ମାଙ୍କଡ଼ ହେଲା । ଖେଙ୍କିଲା ହୁଙ୍କାରିଲା । ପୃଥିବୀରେ ନୂଆ ମାଙ୍କଡ଼ ରହିଲେ । ସେହିଦିନର ମାଙ୍କଡ଼ରୁ ଆଜିର ମାଙ୍କଡ଼ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ରୁକ୍ ଚୋ ଜନମ (ଗଛ ଜନ୍ମ କାହାଣୀ)

ଖୁବୟ ଦିନ ଚୋ ଆଗିଲ ପୁର୍ଥିଏଁ ରୁକ୍ ନାହିଁ ରହିଁ । ନୱା ପୁର୍ଥି ବଏନ୍‌ଲୋ । ହୁନ୍ ଘଡ଼ି ପୁର୍ଥି ଏଁ ମାନୁଷ୍ ସେଙ୍ଗ୍ ଆନି ବାନି ଚୋ ଜୀଉ ଜନ୍ତୁ ରହେଲା । ହୁମାନେ ଦିନ୍‌କେ ଦିନ୍ ବାଢ଼ତେ ବାଢ଼ତ ଖୁବଏ ହେଲା । ପୃର୍ଥିଏଁ ବୋଝ୍ ବାଏଢ଼ଲୋ । ପୃର୍ଥିଏଁ ଡୋଙ୍ଗର୍ ପାହାଡ଼୍, ନଏନ୍ଧ୍, ନାଲ୍, ରୁକ୍ ରାଇ ଚୋ ବୋଝ୍ ଖୁବୟ ହେଲୋ । ପୃର୍ଥିଚୋ ମାଟି ଭିତର୍ କେ ଭାଁସୁନ୍ ଗୋଲୋ । ମାନୁଷ ଜାଏତ୍ ଡରେଁ କାଁଏପ୍ ଲୋ । କାଏଁ କରତୋ ? ସଭଏ ମାହାଦେଓ ନେଙ୍ଗ ବିନ୍‌ତି ବିନ୍‌ଲା ।

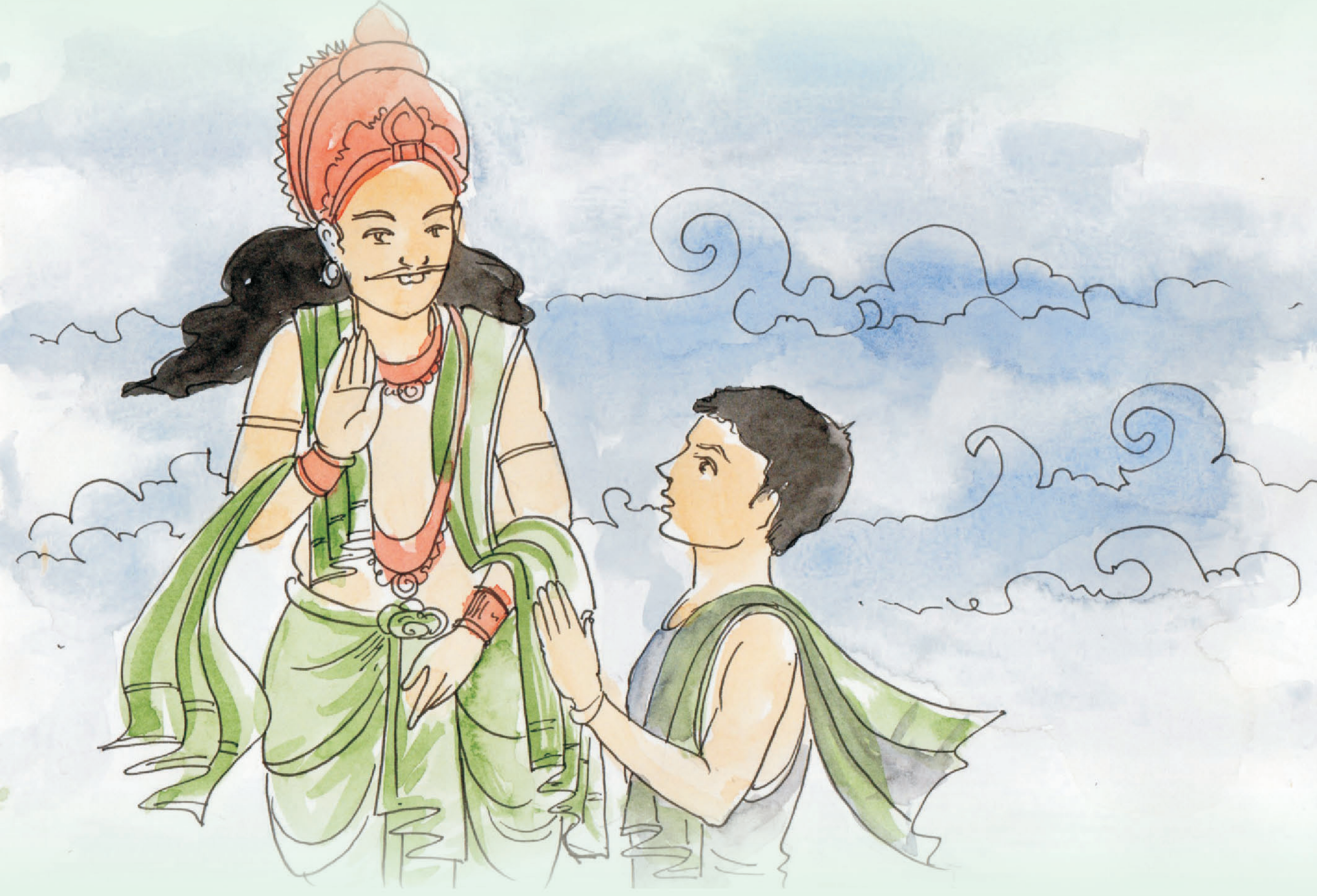

ବହୁଦିନ ତଳେ ପୃଥିବୀରେ ଗଛ ନ ଥିଲା । ନୂଆ ପୃଥିବୀ ତିଆରି ହେଲା । ସେତେବେଳେ ପୃଥିବୀ ନରମ ଥିଲା । ପୃଥିବୀରେ ମଣିଷ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ିଲା । ପୃଥିବୀର ଭାର ବଢ଼ିଲା । ପୃଥିବୀରେ ଜୀବଜନ୍ତୁ, ପାହାଡ଼, ପର୍ବତ, ନଈ, ଝରଣାର ଓଜନ ବେଶି ହେଲା । ପୃଥିବୀ ମାଟି ତଳକୁ ତଳ ଦବିଲା । ମଣିଷ ଜାତି ଭୟରେ ଥରି ଉଠିଲେ । କ'ଣ କରିବେ ? ସମସ୍ତେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଗୁହାରି କଲେ ।

ମହାଦେଓ ହୁମାନ୍ ଚୋ ବିନ୍ତି ଶୁଇନ୍‌ଲା । ମାନୁଷ୍ ଜାଏତ୍ କେ ବଁଚାତୋ କାଯେଁ ଗୋଏଠ୍ ଦେଲୋ । ମାହାଦେଓ ପୃର୍ଥିକେ ଏକ୍‌ଦମ୍ ମଜ୍‌ଭୁତ୍ ବନାଏଲୋ । ହୁଁଥାଲେ ଭୀମସେନ୍ କେ ହଁଖ୍‌ରାଏଲୋ । ଭୀମସେନ୍ ହୁନଘଡ଼ି ସବଲେ ବଡ଼େ ବଲଓ୍ୱାନ୍ ରହେଲୋ । ହୁନ୍‌ସବ୍ ଗୋଏଠ୍ ଜାଏନ୍ ଲୋ । ଭୀମସେନ ମାହାଦେଓ ଚୋ ଗୋଏଠେଁ ଗୋଟୋକ୍ ଠେଙ୍ଗା କେ ଚାଏର୍ ଗୋନ୍ଧା କଏର୍‌ଲୋ । ହୁନ୍ ଚାଏର ଠାନ୍ ଗୋନ୍ଧା କେ ଭୀମସେନ ଉବତି, ବୁଡ଼ତି, ରକ୍‌ଷାହୁ, ଭଣ୍ଡ୍‌ରାହୁ ଚାଏର୍‌ଦିଗ୍ କେ ଫିଙ୍ଗୁନ୍ ଦେଲୋ । ଭୀମ୍‌ସେନ୍ ଚୋ ହୁନ୍ ଚାଏର୍ ଗୋନ୍ଧାଲେ ଚାଏର୍ ଠାନ୍ ରୁକ୍ ବଏନ୍‌ଲୋ ।

ମହାପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କର ଗୁହାରି ଶୁଣିଲେ । ମଣିଷ ଜାତିକୁ ବଂଚାଇବା ଲାଗି ସଂକଳ୍ପ କଲେ । ମହାପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀକୁ ମଜଭୁତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ବୀର ଭୀମସେନକୁ ଡାକିଲେ । ଭୀମସେନ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ସବୁଠାରୁ ବଳୁଆ, ସବୁଠାରୁ ଟାଣୁଆ । ସେ ସବୁକଥା ଜାଣିଥିଲେ । ଭୀମସେନ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥାରେ ଖଣ୍ଡେ ବାଡିକୁ ଚାରିଖଣ୍ଡ କଲେ । ଚାରିଖଣ୍ଡ ଛୋଟ ଛୋଟ କାଠିକୁ ପୂର୍ବ, ପଶ୍ଚିମ, ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣକୁ ଫିଙ୍ଗିଲେ । ଭୀମସେନଙ୍କ ଚାରିଖଣ୍ଡ କାଠିରୁ ଚାରୋଟି ଗଛ ଉଠିଲା ।

ହୁନ୍ ରୁଖେଁ ଫୁଲ, ଫଳ ଧଏର୍ ଲୋ । ଫଲ ଭୁଁଇଏଁ ପଏଡ଼ ଲୋ । ହୁନେ ଚୋ ବିଟିଲେ ଖୁବୟ ନଓ୍ୱା ରୁକ୍ ହେଲୋ । ହୁଁସଏ ହୁଁସଏ ନଓ୍ୱା ରୁକ୍ ମାନ୍ ପୃର୍ଥି ଚୋ ସବ୍ ବାଁହୁକେ ବଗ୍ରୁନ୍ ଗୋଲୋ । ପୃର୍ଥିଏଁ ବନ୍ ଜଙ୍ଗଲ୍ ବଏନ୍‌ଲୋ । ନଓ୍ୱା ରୁକ୍ ମାନ୍ ଚୋ ନଓ୍ୱା ଚେର୍ ମାନ୍ ମାଟିକେ ଜବ୍‌ଢୁନ୍ ଧଏର୍‌ଲୋ । ମାଟି ଜମୁନ୍ ଟାନ୍ ହେଲୋ । ପାନି ବରଷା ଘଡ଼ିକ୍ ମାଟି ଧୋଇଁ ହଇଁ ନାହିଁ । ଘାମ୍ ଘଡ଼ି ଗରମ୍ ଧୁକାଏଁ ଧୁର୍‌ରା ଉଡିଁ ନାହିଁ । କଷି ପୃର୍ଥି ଧିରେ ଧିର୍ ଜୁଇର୍ ଲୋ । ଜୀଉ ଜନ୍ତୁ ବାଢୁନ୍ ଗଲା ।

ସେହି ଗଛରେ ଫଳ ଧରିଲା । ଫଳ ତଳେ ପଡ଼ି ପୁଣି ନୂଆ ଗଛ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ନୂଆ ଗଛର ସଂଖ୍ୟା ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ିଲା । ପୃଥିବୀରେ ବଣ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ନୂଆ ଗଛର ନୂଆ ଚେର ମାଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା । ମାଟି ଟାଣ ହୋଇ ରହିଲା । ଗଛ ଚେର ମାଟିକୁ ମଜଭୁତ୍ କରି ରଖିଲା । ନରମ ପୃଥିବୀ ଟାଣ ହେଲା । ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ଟାଣ ପୃଥିବୀ ଆଉ ତଳକୁ ଦବିଯିବାର ଭୟ ରହିଲା ନାହିଁ ।

ପିଲାଙ୍କ କଥା

ପୃର୍ଥି ଆଉ ଭୋଁଷଲତୋ ଚୋ ଡ଼ର୍ ନାହିଁ ରହିଁ । କାଁଏ କାଯ ରୁକ୍ ଚୋ ଚେର୍ ମାଟିକେ ଧରୁନ୍ ଆହେ ।ହୁନ୍ ଦିନ୍‌ଲେ ପୃର୍ଥିଏଁ ରୁକ୍ ଜନଏମ୍‌ଲୋ । ମାନୁଷ୍ ଚୋ ସଂଙ୍ଗ୍‌ୱାରି ବଏନ୍‌ଲୋ । ମାନୁଷ୍ ଘଲାଏ ଦେଓ ବଲୁନ୍ ପୂଜା ପାଏଠ୍ କଏର୍ ଲୋ । ମିତ୍ ହେହୁନ୍ ରୁକ୍ ଚୋ ରକ୍ଷା କଏର୍ ଲୋ । ନଓ୍ୱା ନଓ୍ୱା ରୁକ୍ ରୋଏପ୍‌ଲୋ । ଯତନ୍ କଏରଲୋ । ପୃର୍ଥିଚୋ ଲୋଗ ଖୁସିଏଁ ଚଏଲ୍‌ଲା । ରୁକ୍‌ଲେ ଦାରୁ, ପାନ, ଓଷାହା ଲାହେଲା । ଅମ୍ଳଜାନ୍ ଲାହେଲା ରୁକ୍ ରୋପତୋ ହା ପୁଇନ୍ କାମ୍ ବଲୁନ୍ ବଏଲ୍‌ଲା । ୟୋ ରୁକ୍ ଭୀମ୍‌ସେନ୍ ଚୋ ଚାଏର୍ ଗୋଣ୍ଡା ଖୋଟ୍‌ଲିଲେ ଜନମ୍ ନେଲୋ ବଲୁନ୍ ଆଦିବାସୀ ମାନ୍ କହିନ୍ କହତେ ।

ବର୍ଷାଦିନେ ବର୍ଷା ପାଣିରେ ମାଟି ଧୋଇଗଲା ନାହିଁ । ଖରାଦିନରେ ଗରମ ପବନରେ ଧୂଳି ଉଡ଼ିଗଲା ନାହିଁ । ସେହିଦିନଠାରୁ ପୃଥିବୀରେ ଗଛ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ମଣିଷର ସାଥି ହେଲା । ମଣିଷ ମଧ୍ୟ ଦେବତା ରୂପେ ପୂଜା କଲା । ମିତ୍ର ହୋଇ ଗଛର ସୁରକ୍ଷା କଲା । ନୂଆ ନୂଆ ଗଛ ଲଗାଇଲା । ଯତ୍ନ ନେଲା । ପୃଥିବୀବାସୀ ଆନନ୍ଦରେ ଚଳିଲେ । ଗଛରୁ କାଠ, ପତ୍ର, ଔଷଧ ପାଇଲେ । ଅମ୍ଳଜାନ ପାଇଲେ । ଗଛ ଲଗାଇବା ପୂଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା । ଏହି ଗଛ ଭୀମସେନଙ୍କ ଚାରିଖଣ୍ଡ ଛୋଟ କାଠିରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ବୋଲି ଆଦିବାସୀମାନେ ଗପ କହିଥାନ୍ତି ।

ବିଜଲି ଜନମ (ବିଜୁଳି ଜନ୍ମ କଥା)

ଖୁବଏ ଦିନ୍ ଟୋ ଗୋଏଠ୍ । ପିରଥି ନୱା ବନୁନ୍ ରହଏ । ପିରଥି ଏଁ ରୁକ୍ ରାଇ ଡୋଙ୍ଗୋର୍ ପାହାଡ଼୍ ସବ୍ ଜାଏତ୍ ରହେଲୋ । ବନ୍ ଜଙ୍ଗଲେଁ ରହତ ରହେଲା ଆଦିବାସୀ ଲୋଗ୍ । ହୁଁନ୍ ଭିତରେଁ କୋୟା ମାନ୍ ରହତ୍ ରହେଲା । ଦରିଡିପୁର୍ଟ୍ ବଲୁନ୍ ଗୋଟୋକ୍ ଗାଁୱ୍ ରହେଲୋ । ଗାଁଓ ଟୋ ସଭୟ ଲୋଗ କୋୟା । ବନ ବୁର୍ରା, ଡ଼ୋଙ୍ଗର୍ ପାହାଡ଼୍ ଏଁ ହୁଁମାନ୍ ଟୋ ଜନମ୍ । ଡୋଙ୍ଗର୍ ପାହାଡ଼୍ ହୁମାନ୍ ଟୋ ଜୀଉ । ନାଚଗୀତ, କରତୋ, ମଁଦ୍ ପିତୋ, ପରବ୍ ତିହାର୍ ମାନ୍‌ତୋ, ଦେଓ ଧାମି ଟୋ ପୂଜା କରତୋ ହୁଁମାନ ଟୋ ସବ ଦିନିୟାଁ ବୁତା ହୁଁନ୍ । ଦରିଡିପୁଟ ଗାଁୱେଁ ଖୁବୟ ହିର୍‌ରା ରୁକ୍ ରହେଲୋ ।

ଅନେକ ଦିନ ତଳର କଥା । ପୃଥିବୀ ନୂଆ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ଗଛଲଟା, ପାହାଡ଼, ଜଙ୍ଗଲ ସବୁକିଛି ଥିଲା । ବଣ ଭିତରେ ରହୁଥିଲେ ଆଦିବାସୀ ଲୋକେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୋୟାମାନେ ରହୁଥିଲେ । ହରିଡିପୁଟ ବୋଲି ଗାଁଟିଏ ଥିଲା । ଗାଁରେ ସମସ୍ତେ କୋୟା । ବଣ ପାହାଡ଼ରେ ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ । ବଣ ପାହାଡ଼ରେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ । ନାଚଗୀତ କରିବା, ମଦ ପିଇବା, ପର୍ବ ପାଳିବା, ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ନିତିଦିନର କାମ । ହରିଡ଼ିପୁଟରେ ଅନେକ ହରିଡ଼ା ଗଛ ଥିଲା ।

ଗାଁଓ୍ୱେଁ ଗୋଟୋକ୍ ଗଉଡ଼୍ ରହେଲୋ । ହୁଁନାଟୋ ଏକ୍ ଗୋହଡ଼୍ା ଗାଏ ରହେଲୋ । ବିହନିଆ ହେଲେ ସବ ଗାଏକେ ବନ୍‌କେ ନେତେ । ସାଁଞ୍ଜ ହେତୋ ଆଗିଲ୍‌ଲେ ଗାଏ ଗୋଏଠ୍‌କେ ଧରୁନ୍ ଗାଁଓ କେ ଫିରତେ୍ । ଭାରି ସିଧାସାଧା ଲୋଗ ରହେଲୋ ଗଉଡ଼୍ । କାଚୟ ସେଙ୍ଗ ଝଗଡ଼ା ନାହିଁ ରହିଁ । ଏକ ଦିନ୍ ଗାଏ ଗୋଏଠ୍ ନେହୁନ ନଏନ୍ଧ୍ ଖଏଣକେ ଗୋଲୋ । ଗାଏ ଗୋହଡ଼ା ବନ୍‌କେ ଚରତ୍ ରହଏତ୍ । ଗଉଡ଼୍ ରୁକ୍ ପେଁଣେ ଛହିଁଆଏଁ ବଏସଲୋ । ଆକସ୍‌ମାତ୍ ଦେଖଲୋ - ପାନି ଭିତରେଁ ଗୋଟୋକ ସୁନ୍ଧର ପଦ୍ମା ଫୁଲ । ଲାଲ ଆଉ ପଣ୍ଡରା ରଙ୍ଗଟୋ ଫୁଲ । ହୁଁନ ଫୁଲେଁ ପଦ୍ମା ଫୁଲ ଖି୍ଆଏଲ ସୁନ୍ଧ୍ରହୀ ନୋନି ପିଲା ଗୋଟୋକ କେଁ ହେଲ୍ କେଁ ହେଲ୍ ଗାଗତ୍ ରହଏ ।

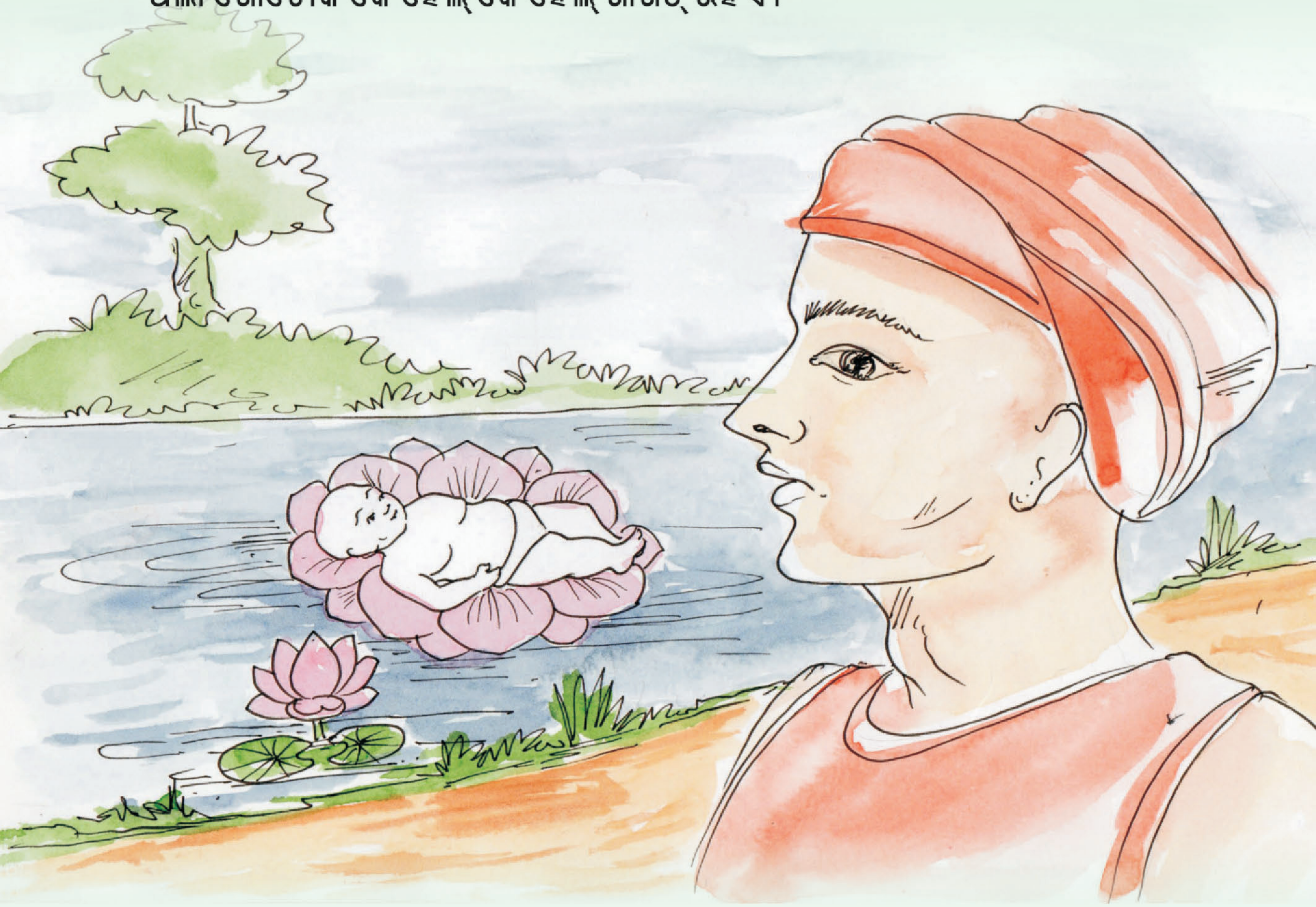

ଗାଁରେ ଥିଲେ ଜଣେ ଗଉଡ଼ । ପଲେ ଗାଈ ତାଙ୍କର ଥିଲା । ସକାଳ ହେଲେ ବଣକୁ ଗାଈ ନିଅନ୍ତି । ସଂଜ ଆଗରୁ ଗାଈଗୋଠ ଧରି ଗାଁକୁ ଫେରନ୍ତି । ଭାରି ସରଳିଆ ଲୋକଟିଏ ଥିଲେ ଗଉଡ଼ । କାହା ସାଙ୍ଗରେ ଝଗଡ଼ା ନ ଥିଲା । ଥରେ ଗାଈଗୋଠ ଧରି ନଈ କୂଳକୁ ଗଲେ । ଗୋରୁ ପଲ ଘାସ ଚରିଲେ । ଗଉଡ଼ ଗଛ ଛାଇରେ ବସିଲେ । ହଠାତ୍ ଦେଖିଲେ ପାଣି ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପଦ୍ମ ଫୁଲ । ନାଲି ଧଳା ରଙ୍ଗର ପଦ୍ମ । ପଦ୍ମରୁ ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିଏ ବାହାରିଲା । କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦିଲା । ଗଉଡ଼ ସେହି ଝିଅଟିକୁ ଘରକୁ ଆଣିଲେ ।

ଗଉଡ଼ଭାଇ ହୁଁନ୍ ନୋନିକେ ଘରକେ ଆଏନ୍‌ଲୋ । ବେଟିସ୍ ଖିଆଏଲ୍ ପାଏଲଲୋ ପୋଏଷଲୋ । ଦିନ୍ କେ ଦିନ୍ ନୋନି ବାଢୁନ୍ ବଡ଼କା ହେଲି । କୋୟା ବାବୁ ପିଲା ଗୋଟୋକ୍ ରହଏ । ହୁଁନାଚୋ ନାଁଓ - ସନିଆ । ହୁଁନ ନୋନିକେ ମନ୍ କଏର୍‌ଲୋ । ଏକ୍ ଦିନ୍ ରାଏତେ ହୁନ୍ କୋୟା ବାବୁ ଗଉଡ଼ ଚୋ ଘରେଁ ପୋହଁଇଚ୍ ଲୋ । ଗଉଡ଼ ଘର୍ ଚୋ ପାଖା ଏଁ ହୁଁନ୍ କଏଠାନ୍ ଡେରନା ଖଏନ୍ ଲୋ । ଆକସ୍ମାତ ଗଉଡ଼ ଚୋ ବେଟିସ୍ ଚୋ ନିନ୍ଧ ଫାଁଏକଲୋ ହୁଁନ୍ ସନିଆ କେ ଦେଖ୍‌ଲି । ହୁଁନାକେ ଜୋରେଁ ରିଷ୍ ହେଲି । ସନିଆ ହୁଁଥାଲେ ପଲିଁ ନାହିଁ ।

ଝିଅ ପରି ପାଳିଲେ । ଝିଅଟି ଦିନକୁ ଦିନ ବଡ଼ ହେଲା । କୋୟା ଯୁବକଟିଏ ଥିଲା । ନାଁ ତା'ର ସନିଆ । ସେ ଝିଅଟିକୁ ଭଲ ପାଇଲା । ଦିନେ ରାତିରେ କୋୟା ଯୁବକ ଗଉଡ଼ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଗଉଡ଼ ଘର କାନ୍ଥରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଗାତ ଖୋଳିଲା । ହଠାତ୍ ଗଉଡ଼ ଝିଅର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ କୋୟା ଯୁବକକୁ ଦେଖିଲା । ତା ଉପରେ ଭୀଷଣ ବିରକ୍ତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ କୋୟା ଯୁବକ ସେଠାରୁ ଗଲା ନାହିଁ । ବିରକ୍ତରେ ଝିଅଟି କୋୟା ଯୁବକ ଉପରକୁ ଖଣ୍ଡା ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ।

ରିଶେଁ ହୁଁନ୍ ନୋନି ସନିଆ ଟୋ ଉପର କେ ଗୋଟୋକ୍ ଖାଣା ଫିଙ୍ଗୁନ୍ ଦେଲି । ହୁଁନ୍ ଘଡି ଚିଡ଼କେନ୍ ମାରୁନ୍ ଘଡ଼୍ ଘଡ଼୍ ଘଡ଼୍ ଘଡ଼୍ ଅୱାଜ୍ ହେଲୋ । ହୁଁନ୍ ଜୱାନ ବାବୁ କୋୟା ମାନ୍‌ଟୋ ଠାକୁର ଦେଓ ନେଙ୍ଗ ଗୋଲୋ । ହୁଁନାକେ ହୁଁନ୍ ଦେଓ ଲୁକାଉନ୍ ଥେଓ୍‌ଲି । ହୁଁନ୍ ନୋନି ଯୋନ୍ ଧାର୍ ବିତା ଖାଣା କେ ସନିଆ ଉପରେଁ ଫିଙ୍ଗ୍‌ଲି ହୁଥିଲେ ବିଜ୍‌ଲି ଜନମ ନେଲୋ । କାଲିଆ ବାଦରେଁ ହରଦିଆ ରଙ୍ଗଟୋ ବିଜଲି ବଡ଼ା ସୁନ୍ଦର ଦିଶ୍‌ଲୋ । ହୁଁନୟ ବିଜ୍‌ଲି ବାଦର୍ ଟୋ ପହିଲି ବିଜ୍‌ଲି ହୁଁନ୍ । କାଳିଆ ବାଦରେଁ ସୋନା ରଙ୍ଗ ଟୋ ବିଜ୍‌ଲି ହୁଁନୟ ଦିନଲେ ରହେଲୋ । ଏଭିଂତକ୍ ଆଛୟ୍ ।

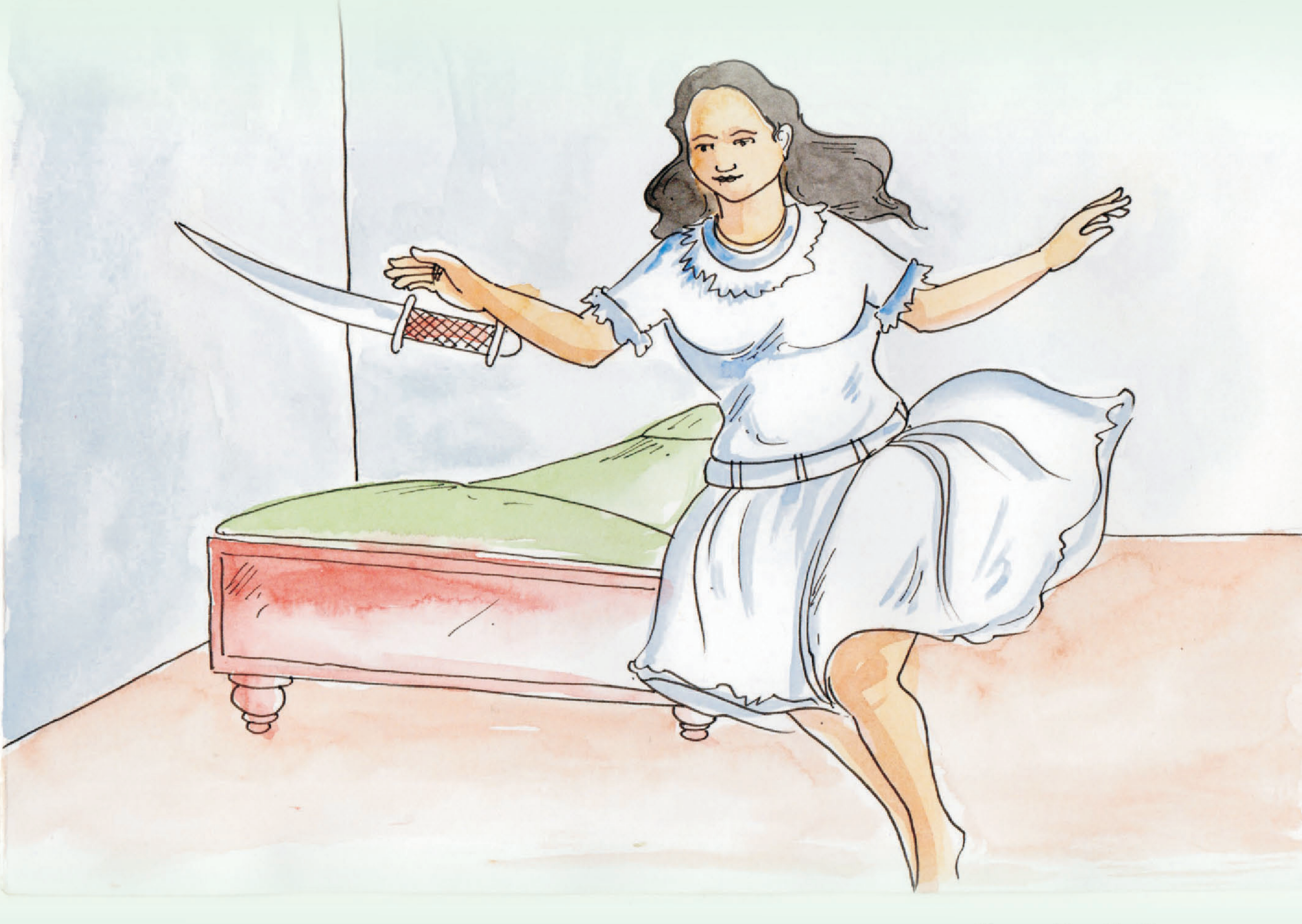

ଯୁବକ ଜଣକ କୋୟାମାନଙ୍କ ଠାକୁର ଦେଓରଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଦେଓର ତାଙ୍କୁ ଲୁଚେଇ ରଖିଲେ । କିନ୍ତୁ ଝିଅଟି ଯେଉଁ ଦାଡୁଆ ଖଣ୍ଡା ଯୁବକ ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗିଥିଲା । ସେହିଥିରୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ବିଜୁଳି । କଳାମେଘ ଦେହରେ ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ବିଜୁଳି ବେଶ୍ ଶୋଭା ଦିଶିଲା । ସେହି ବିଜୁଳି ହିଁ ଥିଲା ପହିଲି ଆକାଶରେ ପହିଲି ବିଜୁଳି । କଳାମେଘ ଦେହରେ ସୁନା ରଙ୍ଗର ବିଜୁଳି ସେହିଦିନଠାରୁ ରହିଲା । ଆଜିଯାଏ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଗଉଡ଼ ଝିଅର ଖଣ୍ଡା ଫିଙ୍ଗାରୁ ପହିଲି ବିଜୁଳି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଆଦିବାସୀ ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି ଏକାଡେମୀ

ଅନୁସୂଚିତ ଜନଜାତି ଓ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଉନ୍ନୟନ ବିଭାଗ,
ଓଡ଼ିଶା ସରକାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର